АУТКУ ПАВЛЮК

U6676

ПОЛИН

ЛІРИКА

АНТІН ПАВЛЮК

ЛІРИКА

ПОЛИН

ПОЛИН ЛИРИКА АНТОНА ПАВЛЮКА

658

147961.

SLOVANSKÁ KNIHOVNA
3186140511

U6676

АНТІН ПАВЛЮК

=ПОЛИН=

Писати покинув кінцем 1928.

Писав у вірі, що народ вже має „свідоцтво дозрілости", що ширше тематичне, асоціяційне охоплення обовязкове. Писав не для матурантів, а для дорослих; Поезії, - коли слугується словом - не монетою для взаємного вирозуміння, а словом що бува medium мистецької творчости. Заклинання, що висить хвилину над темнотами чуття, інстинктів, гону і туг, аби ще виразніші були безодні темні - життя й смерти. Проглянути, творчість як рентґеном, вислухати, обмацати інвенції. Писав, сподіваючися читача, що зна різницю по-між „показувати" й „росказувати", зна розділ по-між світорозумінням й його сферою - й світовідчуванням: сферою поезії. Але все це, - шкідливий люксус для нашої наскрізь антиліричної доби!

Не вертаю, а тим більше, до літератури. В життю нині більше поезії, як в останній. Надумую, усеж, видати серію збірок свого доробку. (Буде пять або шість збірок, як це поведеться).

Ця збірка по-за серією, бо в більшости, з уже друкованих у період. пресі, оброблених річей, що не увійшли до книг тих літ - („Життя", „Осінні Вири", „Біль".)

Не пощастило тоді віршам на прийняття. Я далекий мегальоманії та графоманії, але думаю що доробок мій, все ж де що цікавий документ на обєктивнішої критика - майбутнє. Чиїх славних імен і дорогих не ставили у прикір; як, не цітуючи, а иноді й на річи не розуміючися, - лаялося, поверхово, нерічево, брутально.

Не говорю про тематику, образи, що, (тематика) неприємна особливо. Є цілі шари, кляси й верстви що живуть з глухоти до сучасного світу й життя, що в них це - фах і програм. Є й регресивні дентисти свого власного Я - і край!

Є і такі, що знають гімназійну метрику - ямб і хорей, забуваючи, що хтось шукає для вислову можливостей у верлібрі, павзнику, розмовнім ритміці - Я - так часто! Даю документ. Инакше - завше за те і з тими, що хочуть творчої радости шукання і відкриття Америк, проти кольоністів. У ній потім, що в бійці на городи на горох [illegible] своєї пустої лайки і спізненої патетики, все

НА ДІДИЗНІ

Як сниться...
Знов іду полями.
Рів.Звалений давно паркан.
Старого цвинтаря туман
Уже снує,повзе лугами.
Вертаю стомлений. В ногах
Вага солодка...і рушниця
Плечу тяжка,хоча до криці,
До тягарів і смерти ми -
Всі,цілим поколінням, звикли.
Залізо й ми- не відділить !
Лиш раз була важкою мить,
Така.../що б смерть чи зброя?!/...
Вікна-
коли батьківської хатини вздрів!
Лягло і впало тягарів
У мент отой...і стільки, стільки!
Як приступом,там клямку взяти
Було мені в батьківській хаті,
До матері тоді ввійти.

Все нищиш, все воюєш,-сину
Життя... людей?-світи?!

Посивіла.Чи пізнає?
Вже пес обгавкує. Встає
Здивована сестра...та всує!
З плачем пізнали. Обняли.
І тим,чого не мав,-загріли.
Чого не смів багато мати...
І вчать,-не забивати,а кохати.

І дні ясні,незвиклі-йдуть
В мережу промінів прядуть
На иншу путь цю - прядив злотних.
Та що мені? Які турботи?
Спочинеш трохи і візьмуть,
Тебе покличуть,поведуть,
Чи й сам до бою злюбиш путь.

Щоб убивати не забув,-полюю.
Їм. Сплю. Ліниво байдикую.

А ці поля,а ці простори!...
Любовний спокій цим полям...

Так рівно дихає земля,
Як людям - мудрої говорить.

Розібрано паркан давно.
Міцне розлито скрізь вино.
Садами,ланом...цвинтар навіть
І той врочистої, живої-править.
Як служби,-пісні,що вона
У колі викінченім ясно-
Простір і глибина
Плоду і праці просте щастя.

Міцне розлито скрізь вино...
Мабуть,тих поколінь,що вже минули,
Та кинуть зерна не забули...
І ось,-землею,над грядками поколінь,-
Погожих літ тремтюча,злетна тінь
І теплі вечери для втоми,для спокою,
Що,ясні не присплять,а тільки рани гоять.

Так дико розрослись шепшина і вишні
Та й квітів стільки,що усе мені
Імен не знати їх.Не спамятати.
Мабуть сестру їх вчили мати знати.

І,люба й дальня,-ви.
Спершу мені роспука!
Бо кровію свої залиті,хижі руки
І хижу злість-одно по перед себе ніс!
Вже скільки тому? Десять? Шість?
Та що літа? Вас досі,як учора памятаю!
І нині,нині ще кохаю...
Бо,у переставці війни,
Що в тій, чужій,
свою зродила,-
Це ви,моя ви чиста сило
Дали пізнать,що це-любов,
І,що в життю,її-найвища кров!
Що злість і біль,-лише вона освятить.

Це ви мене вернули між людей
В життя спокійне і немудре ,
Що знає працювать змагатися-
Спокійно досягати і кохать .

Їх
Зарослі,відразу не пізнав могили,
Як теплим вечером похилим

Прийшов,щоб ви зустріли сміхом...
На цвинтарі глибоке тихо.
Тут світла таємниця й злагода
Не раз чекав...прийшовши загодя...
Чекав там вас...Вас,що за світ ,
За цілий не віддав би... Де там !
Вас,Віро,вас,що мужем і поетом
Стать бути кликали...вона,
Ще й досі мені біль луна...
Її імя,-як радість щира ...
Хай в світі вам на кожен крок,
На кожну думку радість- Віро .

Бо,аж тепер я бачу,як той шмат
Наївности та запалів юначих
На людях і життю намарне залишив,
Що вас було мені назвати дивом...
Як нині б вас беріг я і любив!
Бо,довго,взять,шукав...
Аж по роках,неначе,
Таку як ви,злюбить собі знайшов...
Та...тільки в пару день...
Й гноїть- той рота шов !
А серце - заяче навпіл,навпіл-котяче!
Оце найбільший надбанок увесь!
Сплюндроване життя і зглумленая честь!

А там тепер...напевно все однаке !
Природа у чергу - своїй порі.
Несхрещена судьба,не просний зір собаки-
У праці й щирости,як вимит ваш поріг.

В горби к лугам збігають гори,
А там вже гасить леза Горинь...
І в чистий,теплий плюскіт плес
Тече одвічная з небес,
Що квап і гомін в ній кінчає,
Світ ще рухнувсь і глибоко дихнув,
І тиша ,глибина...Все спочиває .

І місто зароїть огні...
Й над ним,у дань старовині-
Старий острог у древніх дзвонах-
Росте,росте смерку велеба ...
Та повінь ночі підступа к горбам
І стеле дзвін в полях...і дзвін холоне...

Синє, синє небо...
Велебен і живий над нами
Один,його не бурить, храм
Вже визорівсь просторам і серцям.

А ми були...
Стулитися мовчати.
Ми,пристрасти шалена чистота .
Жаль нині вже не так.
І я не так,і не за тим дівчата.
З ніщоти розуму,-відразу від кінця...
І не відчуть,що це образа,
Що їй у слід безплодні холода...
Ось,часткою тепла,-оті года.

Дріма каплиця,що у ній,
Як ті,у серце глибині
Неприспані та гострі мрії...
У ряд божниць дай даниною молитов і сил !
Надію всю віддай, а матимеш могилу !
Пуста каплиця,не клячить душа-раба
Бо всі вже там,вперед- де боротьба.
Довкола тепла тиш,за павутинь-святії...
Любов жива над світ ! Над них святіща мрія!

Там спить каплиця,що у ній
Святі пишняться жупанами
Козацькими...
В полях у далині

Вечірня гра хмарин понад горбами...

Каплиці ломить вікна без...
И проміння не змістити вже...
Через
По-через вінця безу китиці- дереться...
Вечірня гра хмарин мережиться ,снується.
З вікна гратованого певно тим святим,
Як смерклося видать, бо у долині
Вже поповзло туману павутиння,
Як мрійний дим.

І час пахучий,час такий сумирний.
І мовчимо,серцями вірні.
Що того слова тінь,коли нам кров одна?
Нам далечінь одна і жити глибина !

І заздрить янгол вартовий -
З мечем отой- бадьорий ,юний
І нудота отут! Хоч згинь !
Піду із вами в світ !
О,луни!
Ви-пориву і сили хміль !
Ви той,що родить щастя- біль.

І жаль такий знаттю,що вже не поверну,
Ген,ген- збруднитися,-спливли далеко хвилі
Їм береги і даль...Лиш джерелу лишилося
Кормити біль оцей,ломати давнину.
І нині,люба,коли зрадив друг,
А люба жінка усе краще
Ганьбить без сорому,таке ледащо !
Болить він спомин,-рани пруг .

Снитеся ви,поля вечірні!
І юні зустрічі,оті в полях квітки.
Ваш дотик-ніжним гомінким,
Але бадьорим робить серце...
Знаю !
Зробить як ви,зміцніти вам- бажаю .
Свідом і вірен,горд оцим до вас вертаю,
Сказать,що все люблю незрадив.Здобуваю.

А що тих мук,поразки-я на ново
Стаю до боротьби на згарищу вчорашнього
У смерклий-смутен час .
На заповіт я не забув на вас.
На незабудь.На доказ віри
Вам спомин гаслом щоб змагався,Віро !

Бо радість ви,хоча і не вернуть...
Хоч і не стрітися. Я вас люблю одну .
Хоч далі рік,то глибша тінь.
Роки далекі і широкі...
Роки:-глибінь та широчінь .

ЧЕРВЕНЬ

Сонзілля всіх отих пахучих
Сухих червневих вечорів...
Оті,нікому не доручені ,
Манливі натяки вітрів ...

Заглиблені у тінь задуми,
Пахуче-лепетні у снах
Летючих- дерева. А суму ,
А туг,що їм дала весна...

Потати б у дурман солодкий
Бо щастя в грозах нам знайти,
Як відповіддю одинокою
На все життя вже стала ти.

Сонзілля близькости твоєї,
Що-цілповерхнею я пю.
Ці,спраглі гроз пянкі алеї,
Доріг ланів смирне чекання,

Що лунко в серцю віддає...

Моя грозо такій любови
Усе життя тобі ! Меті !
Як вчора,-дощ отой раптовий
Бадьоро,шумно налетів,

Затупотів стрихом,на ґанку...
Це він тебе,тебе коханку
Червневу ніч в пахкий туман...
Він кликав вийти в світ,як вітер
І з вітром- обнімав за стан.

ШЕВЧЕНКО

I

Сирітки мрійного,підпаска-кріпака,
Що пяний дяк його навчав читать-писати ,
Що з ласки панської пішов козачкувати
Малюнку пристрастен,-аби його дівкам
На портретиста був і церкву малювати...
Вкраїні найчорніщим виростав рокам
В непогамовен гнів,-у тінь Залізняка,
Що над колискою пісень ридала мати.

Напругий зов-зрости ! В довершеність вікам!
До лютих помст мужик зве свого,-мужика!
Народовим вікам-суддя-гремить пророком!
Що ж плюсклий голос ваш,підробні паничі!
Не лізьте в сіряка!
Льокайській опанчі

Він зна ціну-
вогнене з ночі око!

2

На батька-куркуля,щоб спрощувати все
Скажи,сьогодні-ти навчен,-якого?
Якого,примітивного,Шевченкового-
Звичаю,мови,світу-нам несеш?
Мужик у владаря! Придумати такого!
Це тільки пяний сон-невтеси кріпака!
Криниця світова й глибока нам така!
І ми-до мудрости вказівка і дорога.

В непогамовний пломінь,в незгасимий
Зови! Зови! Гартуй! Це винищити сімя!
За кривду поколінь,сподіяне нам зло
Не в бунт сліпий! Суладної одплати!.
Із першого твого-дай кроку-путь узяти...
В страшну присягу-звожу я чоло.

КОНКІСТАДОР

Стомивсь.Землі Офір-солодкої тайниці
Вже не шукать,хиба?Ось лагідна затока,
Що синява її,як мамин зір глибокий
Здаля благословля і мирним щастям сниться.
Ти,що знав бунт,підбій...лиш вірив правді
криці
У вправній і меткій руці,слухняній оку,
Що било ворога уже здаля...Нівроку
Й скоритись голові?Вже смерть зближа-
левиця.
О,конкістадоре! Останнім боєм биться!
Хай і вміранню,а покора сниться!

Оселе волі цій і мислі гордовитій,
Що камінь межовий цементувала кровю,
Що мязами і тілом-злій любови
Ти зводив світ,-даль в грозна винні звиту!
Іззаду океан гремить непогамовний.
У руку меч.Заснув.Спить конкістадор втомно.

ВІСТИ З ВОЛИНІ

Докурено останню з цигарок.
Стій у вікні.Ковтай туман смерковий.

На дальніх думаючи .Мої любі,що вам
Життя гіркого дасть нов,невмолимий крок.
Болота рідного підступцею-пророки
Мамуню! Не в помог небесні високости!
І стріху обідять неситі коні гостей,
Як в око сіль...Та і свої нівроку!

Що роздоріжжами-по тих гнилих фігурах
У гору руки одрива Христос
Що поневолен рідний брат,гол бос...
На братню,з братньої аж лопається шкура.
Це край дурний.Подумати! Не звикне він віка-
На свого зрадника й чужого пястука.

ЛІТО

I

Задихана,розбіглась.Виклик,-ти це?
І соромом тремтить,аж паленіє ...
І соромом,ті,чорнокрилі вії...
Вже вся слаба.Уся вабна-ця птиця.
А по узліссях,де полудень мліє ,
Де солодко на сонцеві суницям,
Вужам і листю...Поцілунок сниться...
Там обніму...долать її к землі я.

Беззахисно гаряча в шепіт-любий.
Якої згуби на мені шукаєш?
Ніде нікого.Тільки Пан гукає,
Чи кров у скроні,у побідні труби?

Й задиханого щастя не добігли.
Вона у соромі.Мені-нудоти стиглі.

2

Пора! пора роскрить наготи жонам!
Смаглявіти мужам у тіла згук мосязний
Залізом,каменем дать світові в законі
Свого твару,вподоблення і назви.

А повень літа,як медами сита.
Важка,у прохолодь смерку,немов у мяту.
Що в ній,у пах її-неситий йдеш зімяти
Коханки лоно в повінь літ і літа.

3

Чи то прапращур наш-в простій медвежій
шкурі
З-під неба бляклого-в світи широкі-з бору,
Чи божі лицарі,-Михайло або Юрій
В бизантську били мідь-у захід-сонця пору,
Й стрункі чайки у синяву Босфору
Пишнотам півдня,-злі півні пожежі,
Що нині к світу голосно так кров моя
говорить-
Пнучись,як темена-будують ночі вежі.

ЖІНЦІ В ТАНЦУ

Висока хвиля музики підхопить.
Ти зблiднеш в лицях.Потемніє зір.
Уже бренять на зустріч злій грозі
Всі нерви й мязи.Бищий,той затопить,

Що горне-вал.Підхопить,понесе
На зустріч болеві,що їм солодко стерпло
Льсне серце-підкоряючись,на все
Вже згодне,віддане.Лиш зменшення не
стерпить.

Бо мук настояних наринули моря
Затерти береги,пустель піски спраготні
Де бубнами обвал,глибинні де фаготи,
Де пристрасти болючая Голгота,
Де флейт злі струмені,в скрипки,що ось
згорять.

І віддано в танок підгорнешся вся ти
Розбещеним,пещот несито-спраглим тілом,
Яке з музикою нещадного ступило
Страшного бою,і життям платить.

Насяк електрики,що крок підлог,квадрат,
Де стільки пристрасти,безсиле збурить мури
Бє,захлинається-закута в тілі буря,
Що тільки тиском жил-у мислях родить чад.

І я,пяний саксофоніст,вже сам
Вчарований несамовиттям згуків
Їх кидаю,-жагу свою сторуку,
Тобі на зустріч безумом нестям

Каскади іскр на порцелян плечей,
Що він присмаглий-з внутрішнього жару!
Бо нам обом до віку незатамувати тіл
пожару,
Як не згасить спраги благаючих очей.

КРИК З ПУСТЕЛІ

Страшна спрагою самота.
А чотки цих годин-не рвуться!
Лиш десь далеко,тонко...там
Піски в пустелі-одірвуться

І,рівно з вітром,в лет...Скоріш!
Скоріш! напруженіш! самумом!
Цей спогад...Гіршого? Лютіш?...
І як забуть? І як-не думать?

НЕМИНУЧІСТЬ

Напруженість,прихилість цього тіла.
Ненаситима цих очей мольба.
Я ще глухий.Іще уперта сила.
Іще тріва жорстока боротьба.

Вона,свої нагі уста на пломінь
І тріскаються,бліднуть...Ну,бери!
І моїх рук нахабність довідома
Прокляття мук укоханої гри .

Вона усім єством-за право жити побіч
Мій їсти хліб і біля мене спать.
А мій простір-їй непотрібна здобич,
Що ось про неї-і не втолкувать?!

Ти зрозумій,земне,солодке путо,
Ростлінне,-височінь-обнижувать-тепло!
Цим далі побутом: вдушитися,затхнутися!
Завіщо мука нам,-коли на різно бути?
І буть разом,-усіх найтяжче зло?!

В ДАНСІНГУ

I

Задихано у фокс,у тоскний гомін танга...
И з стрункого келиха,-трійзільний,жовтий
хміль.
Десь,кажуть,нам таким: був,смерть приносив
янгол-
Здається,-Азраїл.

Та,що з цього! У пестощи,як в звичку.
Проста лічба-як прагне тіло,рот...
Нехай чека непогамовна тічка
Тих викидів сумління і згризот.
У тоскний плюскіт танг-ось ось він-жмут
оголений:
Сплетіння синіх жил...подерті нерви.Шмата-
Це серце,гратися-в маленькому квадратику
Для звялих рук,що кинемо на столик.

Життя,любов-ця гра.Немудра шахівниця
Безглузда партія,без короля.На осліп.
Як ніч без пристрасти-безрадним тілом
впиться-
Увесь тяжкий,ввесь непотрібний досвід.

А пари в салі проповзають,плазом,
Як в спазмах мук-злипаються тіла...
Улесним плескотом,що скарга і образа
Вивершень світляних мельодія дійшла,
Що їй зірватися з висот-кудись,у кручі
Лиш ти,глуха,у люстро виглядайсь-
Бо хвиля проклинать,чи заридать жагуче
Люстерко: світла змерзлий шмат...
вдивлясь!
Аби не знала,що таке одчай,
Несамовитістю безсонні зойком ночі.

Там-корчі па.Тут,карколомні тяги.
Тут програні страшні,що без ціни і мет.
В скарбонку памяти,у серце саркофагу-
Однаково,одно-нічого нас не йме!

Лиш ніч за вікнами,що костеніть заулкам.
Напада за ніч білий,білий сніг...

Судьбі і вікові,що блудить без притулку
Злякатися себе,своєї тіни...Вуликом
Нам ніч,нам зоряна-не сяє дальнє мет!
В проваллях зловістю-цвітуть хвости комет.

2

Будь проклята,жоно,заклята в холод ситий.
Ненаситтю й неплідністю страшна.
З тобою мук уже несила жити
І дна нема...й байдужа вишина.

Цей вечір нам,як синій льодом ґлетчер
Чергованість напружень і безсиль.
Привиддя і трівог-насичений цей вечір!
Без пізньої сльози,що її гостра сіль
Розїла б цей полон...Та льодом вечір-
ґлетчер.

Й ти над усе,-змальована як лялька,
Як лялька байдуже...несчепная,несеш
Знак світу,знак пустель,що все спраготна
тільки...
Світ: знудивсь простору,також не хоче й меж.

В БАРІ

Так голосно сміються тут,
А кожне,невеселе око.
Тут світ:збундючено,на показ
У гореч спізнених отрут.

Хай палить горло алькоголь,
А слово загниває ,душить.
-Тут кожна-зразу,все дозволить
За усміхом примушеним.

Як молода любов,крихка
Одно-музики згуки чисті тут.
Та ще зворушливі такі:
Ці,-спереду коротші спіднички,
Як в инших там,на 7-ім місяці.

Моя Оксана поступ зна!
Цівілізацію! Европу!

Які марки вина ,
Що до...й не до...потопне .

Моя Оксана любить бар!
Колись вони були,хрестини!
А тут: у корч стялося пар!
А тут: захмелень чаровиння!

І в гомін танга тоскна їдь
У дзеньк пляшок,в смішок,як лоскіт...
Той моторшний,по-за плечі слід
Від холоду...Жорстокий досвід,

Що в масний мляскіт підошов,
У корч нестямлену фокстроту-
В її блідім,зівялім роті
Межу любови я знайшов.

ПЄРО

I

Пєро.Поламане перо і запудрована
Безжурна чи смутна,пізнай ти,-Коломбіна.
Банальної весни,банальних серць незмінна
Однакова,як дощ,чи як буття-картина...
А стільки муки,стільки болю сховано.

А тут,вітри одлиг.Ступити за поріг
І вітру пестощи.Хвилюючий та свіжий
Земель,морей зов.Аромат.І сніг,
Що почорнів за кілька день одлиги...
І сонця гострий бляск-незвикло очі ріже.

В кімнаті іще смерк.Зима.Покинутий Пєро.
І чуть:хвилини-в скап.З даха-в дзвінке відро.

І зблід.Так зблід.Сказать не міг.
У горлі бивсь клубок солоний...
А очі,що були самі
Всіх промовистіщі, холонуть,
як ці,мов верхогірря сніг,
Цілованії-скільки?руки?
Це холодно від них? Вони до муки
Змертвіли.Верхогірря сніг.

Ці,що цілункам...руки умірання...
І ронить листя осінь рання.

3

Розбиті небеса.Цей непорядок світом.
Осіння,переселення пора.
Це молодим пташам змужніла гра.
Їм вищих мет,їм виріїв глядіти...
Ще потріпає доля...Ізнуада...
А нам? Ми ж і не тямили гнізда...

Ховайсь,ховайсь за офіранками.
Порожні та широкі небеса.
Страшні...це чую нині,коли сам...
Вдучи задимленим світанком,
Що в пригар витлілих багать
Мені навогкло,гірко пахне:-
Несмак,оскомина останку.

Іди ж у густу млу світанку!
Нема.Вже нам не буде свят.
А десь,ключем у вирій тягне
Дзвінкоголосих гурт багат.

4

Поломане перо.Лицем в подушку схована
Ридає чи регоче Коломбіна?
Осінній день він присмерком.Єдина
Була їй путь.Манила,причарована.

Враз випили уста.Не смакували
Із молоду.Яка,-все не пізнала...
Чи радість,горе...Так собі,така
Любов.Не знає.Збилася в смаках.

Кімната смеркова.І з серцем-кожен сам.
Ждать.Довго ждуть.Ждуть марно.До останку.
І є:що вічністю-у тузі за коханкою...
Та,Коломбіно,-це не нам!

І осінню порожньою:-луна...
Яса і провесна...

І свіже щастя ранку...

ЛИСТ

Я чув, кохана, що знайшли ви мужа
І живете: пантофлі і халат,
Та світу ширшого-бажаєте не дуже...
Жаль! Ви ж, як плащаниці плат
Давали вірному-тремтюче юне тіло
Мені, життю, світам...
Моя струнка, смаглява, смілива!
Скажіть, чи не бува вам сумно там?

Між нами дні, це глибшають рови.
Мені високий тон-однако-радість, гореч...
Вам: одміраюгь крила...І знечулюєтесь ви...
Лягають будні, ночі немов гори.
Ви світу страчені. Хіба що
Міщухів нових родити і ховать...
І перепон минуть, весь ідеал і правда...
Нам краще як скоріш на себе забувать
І кожному іти в собі ворожі вчавтра.
Не кожному орлом. Не в кожнім бунту дух.
Ну, і звичайно, що орел не ловить мух.
У кожного свої мета і світ і правда.

Занадто ви багато рахували
А я любив і сподівавсь не так.
І стало вам: путя і щастя мало
І покараскався назад ваш рак.
І як ви там покути одбували,
І в кого ви очей там позичали
Не знаю. Люде є
Їм краща смерть, ніж так.

Та ви, кохана, могли й инша бути.
Відкинув мозком...серцем-ще люблю.
Вам всі мої путі чужі...їх не збагнути,
Як і мені не вашу колію.

А нині я чомусь і ніжний і тривожний
На владу серця й спомину віддавсь.
Моє житло без вас холодне і порожнє!
Та щоб вояк у спомини вертавсь?
Ні це в часи, коли долає втома
І хочеш понад все ти ніжности й тепла.
І от у спогад в тайничок якоїсь там
знайомої

В осінній смерклий час де сповитками мла.

А ще не раз,ще не раз так вертати
Питаючи шелесту дерев,вітру у листі...
Ще не раз отак,задумано,у далеч дивлючися
Смеркання питати-
Де вона? Як вона? З ким...
І чи хороше їй оте місце.

Ще не раз вертатися до вечорів по спомини,
До стежок за шелестом її кроків,
До каміння,де сиділи-по дотики,слова,
поцілунки.
Смуток стане,як вино...
Як осінь стане смуток
Мовчазний,прозорий,глибокий;
А вітер із далини пахощ таку знайому,
як трунку
Принесе-цілого впоїти...
Принесе і погладить
Гаряче чоло,спраглі уста і тіло...
А вона далеко...
Далекі,що не долинуть луни-
Простим словом: згоріло.

І в серці заквилить згублена радість,
Бо ще не раз,ще не раз так вертати...
І хай ти нині чужа...І стоїш-тінь ворожа
Десь іззаду...
Бо того,що було-не стерти і не загладити...
І я так як треба щоб муж любив,
Так любив,що лиш раз у століттю так можна
кохати ....

І за все що було,і за світ,і за зло,і за
щастя дякую .
Ви до свого,своїм я прапором...горді чола
лиш мати,та певні руки ...
Все одно буде радість і мука
Поки жити-любить,
Чи мала,чи велика страта-однаково.

В.Д.

Дні були.Згадуєте.
Скільки хочеш-пий вина із чаші.
По дитячому ми тоді кохалися.

Молоді троянди,чи то груди ваші
Пахуче й ласкаво роскривалися?

Стільки літ! Знаю! Не чекаєте.
У парку ізнов одцвіли каштани.
Певно тепер шумок не граєте...
В ранці: самі ви погожий ранок
Дивитеся в далеку дорогу,
А з неба чистого пісня,аж млостю...
Хтось инший всміхається
Переступаючи пороги...

А вони:
На віки далекі-
Сподівані гості.

СТЕЖКИ

Ще з темних прадідів-одна
У гай-коханців,споконвіка
Смерком-стежина мовчазна ...
Як даль,-глибока. Світ-велика.

Зіллються тіни по слідах...
-Ланцями літ-ланці коханців.
Він знає міць улес,присяг...
Вона-самотне вороття у ранці.
Його насиченість-глухань ця...
Жага її неспитих снаг.

А за ніч: звуглілих небес,
Що їм було нестерпно-жару...
Обломаним галуззям без...
Пять пелюстків у синіх хрестиках
Шукали...й мало...

ВІДВАГА

Зближається весна.І,газардовий грач
Я в даль,у шир яке бо-ти побач!
Я-газардовий грач! Мені на боротьбу
Збірається у рух,на світ,не в плач!

Бо хоч сніжить іще на мокрі тротуари

В повітрі вогкому уже сміються пари,

Та,Як у серцеві-тих радісних заграв
Безрухий неба дзвін уже розколивав ,

Як повінь-в струмені-бє плюскотиться вітер..
Рішуче йду очима в світ роскритий
І серце вперте завзятуще,
Ти все мовчиш,ти все в кутку ще?
А я щасливий,тебе кличу в день,
Тому що він жага,не знать чого-трівога,
Що хочеться любить,що в далечінь дорогу
Однако,будь що будь,нехай скоріш буде!
Однакова відвага жити й вмерти.
Відвага: подолати,переперти!

А ти усе вагаєшся? Нічого не даси!
Бувай! Тримай в кутку.Сама себе зїси!

ВЕСНЯНЕ

Вимовніше та голосніш
Вже бють вітри широкогруді
Як патетичная афіша
Одлунням небо буде.
Уже торішнє листя в леті
Нам замітає зім сліди...
Як вихор страчених билетів:
Коли? Кому? За що? Куди?

Гей! Завітала,піднайшлася
Вітрам-не йржавий скрип гарби!
Ні! На всіх мовах:впийся щастя:
Рости і пий! Бери! Люби!
Та к серцю,що на щастя ласе-
Лункий блакит...Слова дзвенять
На світ-бадьоре і голодне
У зграйний гаркіт-вороння.

ФРАНЦІЯ

З веранди винниці на цілий виднокруг.
Повітря чисте і дзвінке,мов зір дитини.
Чужинець,в котре згадую наш луг-
Розгін степів далекої Вкраїни.

Кохана Маріон! що спогад-все болить!
Бо завше темна-тінь...і на землі так бути.
Буває сниться,тисне болем мить
Так варто,варто...Треба щось забути.

Той спогад-серця цвітом не сповє-
Пахуча,що не знав раніш-вервена!
Той спогад-любий ваш,чи лицар де Ріє,
Що впав на землю там,біля Вердену.

Ці ваші винниці й усіх трудівників
Я,мов своїх,злюбив-моє дівча привітне!
Ця Франція,моя! Шапчина бідаків,
Що в червінь барви-нині землям світить.

Нам жити і любить! Геть спомин-горя тінь!
Глибінь цих піль крилата і висока...
У вашім погляді назавше далечінь...
З очей на спогаді-гірка сльоза нівроку.

Й не раз згадати вас,як щирою баскою
Ви Франція моя-в кущах вина юн-безум
Любить навчаючи-дурманили собою ...
Ви,Франціє труда,а не Манон Леско
Онуко мовчазного пер-Лашезу.

ЖІНЦІ

Трійзіль життя,що вони рух і блиск,
Що несить все,усе непогамовність...
І тіл коханок...Воль покірний віск-
Яка висока гра! Як мука-невимовна .
В неситий шал безумних цілувань,
Що тіло любої ти розпечеш у пломінь,
Що марне і безплодне,дане втомі
Їй рвати з позюрів спраготливих жадань...

Жоно! Коханко! Ти,що стала мені грань...
Занепад віку! Трунку зла й зневіри
Відчуженістю мислі,почувань-
Колективизмом не душі,а шкіри...

І жить з тобою як?!
І як любити,- звіра!!

УРИВОК

Шинками жебрати любови
Вина й любови,ти,Верлене?
Париж отруєною кровю
Нічною,дихає-шалений,

Зухвало за абсент зелений
Сіда.Налиті кровю очі,
Як серце-ніжність. Про мене!
У мене-злом.І тільки хочу

Світам і богові свій виклик
У твому йменню,боротьбо!
Жду муками в цім сні незвиклому:
Ввійде Артюр Рембо.

Я ввесь,як ти,гірка зневіра
В ідеях,людях і богах.
Як ти,одного хочу щиро:
З ганьби покори і зневаг-

Десь,в нетрі Африки глухої
Втікти...не бачити,не чуть,
Як гноєм ситого спокою
Безрадних мук отруту ллють!

Де сон,життя, надія-шкура!
Де краще,-вище по щаблі!
Як ти,не знать літератури
На пянім вітром кораблі!

Бо вже ціна усього-шлунок...
Так званая душа,ні в цент.
Як гад,сліпих кишей пакунок...
Душа і мозок!...Ну,й абсент-

Для тих,що з колії ,шалені
Ще пориваються у світ...
Глянь! Спина пяного Верлена
В заплюованім кутку-від літ.

Досягнення? Пересторога?
А ті слова,-із слинних уст!
В Сагару!-і така дорога,
То рай нам,спільний каже ґуст!

В світ! Не розшукувать екзотик!
В шаленій вірі-уповать!
Життя,це ж не смердючий ґнотик!
Й гнійниці: очі та слова.

Втікти чи збурить підле куце!
Їх серце,заяць-все дола!
Ба! Навіть вихор революцій
Впрягли,-робочого вола.

З.Б.

Шукаю її слідів.
Відновлюю в памяти-її зір.
А вітер кличе-ходи-
І ранок роскрив простір.

Та все ще-прикутий я
До днів,що минули,кількох.
Важкими кроками кутими
Із болю,змагань,трівог

Суворим лицем своїм
Вдивляється дійсність у далечінь...
А я?...За розвіяний дим?
Я-за далеку тінь?

ПРОЩАННЯ

Любити серцем я на поготові-
Щасливого життя невтомний вартовий.
Прощай! Прощай! Дзвенять шляхи ранкові
І я від сонця сам не свій.

Прощай! За довгу ніч,сніги глухі,
як мука...
За перелитий через верх одчай...
Як вперше,ця весна. Поля,роскриті луки..
Прощай!

З ПРОЩІ

На порозі світу
Граються собі діти...

А де ж горе? Де сльози? Журбу?
Де нелюбов подіти?

Виходили, мов із темного бору...
Скажіть, люде добрі,
Де шлях на Святу Гору?
Приєднуйтеся, хоробрі!

Не до Києва, не до Почаєва-
Перед самі очі божі
Ми прощу останню починаємо
За день-на всіх гожий.

Хто вогонь і крицю кує молотом,
Хто в життю-блискає косою...
Однак, любить землю і сонця золото
Мите синьою, небесною росою.

Весела красуня,
Вік-статна молодиця...
І думка, як гнів. Градобийниця сунe-
А радісний ранок сниться.

І панам вже весільні шати
Скрострільна цівка тче, бігає.
У багатих шатах комусь важко лягати
В землю...життям достигнувши.

Нам, чи кров, чи цвіт-все яскраво струмить!
Луками, горами шукаємо дороги.
Люде! Висока мить!
Люде! Вогнем трівога!
Кожен частку горя віднести візміть!
Частку життя важкого.

П. ТИЧИНІ

Знов полином вітри з просторів України
І бє співучий, радісний потік.
І серце-полумя знов палить думку-глину:
Співуча дудочка той буде, болю крик.

А дівчина-душа звела пригасле сонце...
В крик половецьких орд і прадідів рабів

З Путивля,із стрільчастого віконця
Жагою перемог-знов голос продзвенів.

Плач полонянки-вспруги тіл робочих!
За бурею-на тихі хутори!
О,скільки слів співучих і пророчих!
Ціи вітряній добі! Небес-земній зорі!

І все:зглушити біль,спружати гнів,
Старих віків,-в іржі холопських душ!
Ви душу випили мою усю,відразу...
І що скажу? Горіти хочу.Мушу.
Прага.1925.22.І.

РІЗДВО

Різдво! Як мамою,що добра.
Ласкавий,затишний куточок.
Дитина-серце.Бій хоробрий.
А пестощу так хоче.

Та нині рано,щоб раділи!
Ще-недосяжні зорі...Чужі перли...
Одна дитина народилася,
А скільки нині бідних вмерло?

ТАМ

Там,у сонних,медяних травах
Тепла,радісна колія.
Там огорне така ласкава,
Така щира любов твоя.

Будуть сині безмежні простори...
Важким золотом куті в дні.
Де розмов прислухатися зорям,
Де у повінь щастя-мені.

МОВЧАННЯ

Хто зрозуміє,що не треба
Ні слів,ні рухів,ні чекань?

Німе,холодне висить небо
І каламутним шкельцем-рань.

Хмари набряклі та горбаті...
/Ще з ночі-в почуттях-пустир/
А світу сходом-меч щербатий,
Та тмяний місяця пухир.

І лиш бездомний вітер віє...
Що серцю не здолять,кричить.
О,хто ж навіки зрозуміє,
Що наказала ти:-мовчи!

ВІДГОМІН

Вже,як з дитинства голос-згадую,
Та він мені найбільший,знаю.
Як цілий світ-рушниця ззаду
З саквами плечі обтягає.

Гартуйся,серце! з криць-укрицю!
За волю всіх! За радість-жити !
З несчислена могил-шалена громовиця
Гарматний голос-
заповіт забитих.

ВЕЧІР

Ворожили вікна.Відчинялися двері.
Чекали мати,-син прийде вечеряти!
А в далекого сина путі,
Що їх камінь спершу ростерти,
Та,замість радости,
Біди.

А він матір,свіж вітер любить ,та сонце.
Вони сняться йому у гірких безкраях.
Смерк самота під віконце.
Син шука. Мати чекає.
Матері і синовіу однаку годину
Тиша,самота...Вечір синій...
На очі
сліз павутинь
сповзає.

СВЯТО ПЕРЕМОГИ

На землю всіх зірок з небес!
Зірчасто-сині землі...Сніг .
Це добрий бог дитячих снів
Всім дітям:празнику,чудесь!

Приніс! Приніс! Приніс!
Різдво-зїзжайтесь-звідусіль!
Саньми,та швидко,що є сил!
Із зазімку,-й відразу в зелень
Іскристим снігом путь постелена!

Бо нам-не християнським богом
Різдво,-поганинова віра!
Найголосніше перемогу
Дитячим святом щирість!

Гукає,гомонить у світ,
Що світел,зелені-дітві
Довкола ж він-зірчастий сніг!
Добробородий бог добіг!

Ховає в зелені дарунки
І ти несмілива моя,
Що зорь..щасливі сни роять-
У першім поцілунку.

СТИЛІЗОВАНЕ

Небо,як синя квітка з паперу.
Ліфтом-нагору.Журавлі кличуть.
Місяць:Перо з-по-за хмари-портієри
Рококо...запудрованим гляне обличчам.

Листи коханок,-тліє листя бульварами.
А вітер дням:літа згаслі парфуми.
Біля фонтану-останній парі
Скрипка з кафе...так сумно.

Сяду не в попад.Не до свого трамваю.
Листа до коханої в скриньку не вкину.
Щось мені нині...а що?-Не знаю.
Дуже хмільна і терпка година.

ПОЛІТТЯ

Ланам поліття,далям в гулі лун
Він:повноплодий,повновагий серпень.
І синява небес-остання ця,нестерпна-
останнім:сяєву,теплу.

Із довгих та задуманих смеркань
Вони,часи розваг незванії приходять.
І,строгим,стільки влади і свободи,
І серця така щира дань.

І пряжа сонця золота
Із літом бабиним у нетрівку хай вяже
Мережу мрій-нездійснених.Докаже все
Скінчить у міру-струта самота.

О,ці часи,що болю всім скортіти!
Й так прапор весен зрадить боєвий .
Чи мо,година ця-скінчити й спорядити
В життю-світам той приділ твій?

Часи задуми-схмелень смутку пють,
В роскриту далечінь,докірливі,минаяя...
І знаєш ти,хоч дуришся,не знаю-
Тобі докір...Що ти не більшим тут!

Стоїш...давать на шир,на висоту...
Не струтою жалю квилого...
Не одчаєм...
Питаєш сили-рвати пут-
Щоб гра і труд,їм злитна путь рвучкая.

Ти став,смутен.Не повен ти ще
У міру.И холодом аби не пройняло:
Рідніще,вибачливіш і тепліше
Згадай стую,біль її путіще
Згадай кохане,що в грозі гуло.

Бо вечора ростуть і глохнуть стіни.
Нічна прозорюється льодом вишина.
І стала понад все,життя в майбутнім
тінню-
В ніч,-смертний привид,
виросла вона .

ПЕРЕДОДНІ

Неспокій довгих передоднів.
Гарячка.Метушня чекань.
І враз:розкриться безоднею-
І враз,з нічого,як сьогодні:
Оновлення? Остання грань?

Цій осени-страшна пожежа!
Що не покор! Що опір! Злом!
Де,в обрій замкнене,безмежжа
Пустими стернями лягло.

ДОСВІТОК

Півсон любовнощів.Пестлива дрімота
Іще стоїть...Та,в світляні щілини
Все ширша небо...і струмками вітер рине
Світа.

День: праця.Ніч: любов.Так радісно живи!
Все повінь!Що там:стать і розглядати!
В турботи,в запити нас кожен мент новий:
А ви за чим? Нового що чувати?

Вже видно двері...вийти у світи!
В світи широкі! Закипіть...Чого журитися?
На струнну путь,де ланцюгом твої обійми
не замкнуть...
Де розсвілося вільно жити.

ОСІННІ БУЛЬВАРИ

Над містом ще блукає сонно ранок.
Дзвенить,пливе високими глибинами десь осінь.
Озера:очі зраджених коханок...
Простори,розгорнув:-нема!-порожні льоси.

Таке нам вбоге,тьмяне смертне золото.
Дитині зрадженій ляльки далекими безкраями.
Бульваром,в порожнечу,склінь,у холод
Бездомний ранок сонно позіхає.

Так.Серцеві прийшла,як цим бульварам,-осінь.
Кошлатий каламут немитих сяйвом хмар...

Днів тоскний смерк.Сухий,крівавий кашель.
Стеблині всохлій,не ранкові роси!
Не червень.Ні! Поточить серце шашель.

МАНДРІВНИКИ

Рожевосині плюскоти вабних заток далеких.
Незвикло-дивні луни та слова.
О,моє серце! Радосте нова!
Нам-мандрувати.Серцю-ясно й легко.

Забути пристані квапливий муравник,
Як визоріються небачені сузірря...
І,кремязний наш пароплав вал вирізавши:
Від берегу...Що овидом...Що зник...

Чим стрінуть люде там? покажуть береги?
Напружено гуди! Гуди,солонии
У щоглах,вітре.Серце не схолоне!
Заводь на більше.Так,немов солома
Згоріло все старе.І,жадний жити знов
На путь нову.Наново дію слово!
Іззанова даю і мисль свою і кров!

Бий серце! Чуй! Вона-з усіх ослад!
В життю обрали ми найкращу: мандрувати!
Якії жони там-гаряче обнімати?
Яким річам до поту працювати?
Які нас ждуть світи
нових турбот і внад?

В ПОЛІ

Імлою легкою сади вже сповиває,
Росте з високих трав...синіє тихий вечір.
Читкі великі зорі розсипає
Холодну,ясную перлину до перлини.
І гуснуть випари.Дух медяний,пянючий,
Що аж найменші шпари тіла просяка він.
Та задурманює,як пристрасть-ночі з давен...
І тіло хоче злитися з простором,
Та ще не вгомонився,ще не змовк у тілі
вітер.

І ліг я на межі,та всім єством питаю:
Хто,земле,поділив тебе-в своє мале любити?
Коли життю одна,..любов одна,велика,
Якої не змістив ніхто,ніде й ніколи,
Якої одна крапля-й серцю досить стане,
Якою одну краплю серце і не змістить.

За ланом лан,ось,віддихає і парує.
Ти чуєш запахи здорового,земного тіла.
А вітер пружить мязи і хвилює кров,
А воздух цих просторів захмеляє сили.

Ліг на межі.І з болю,з неспокою:
Ще довго,земле,буть тобі малою суєтою
Питаюся:покраєній в ганьбу,лежать її покорі?
Болючий час на спільне щастя і горе
Навчити пружного і вільного простору,
Час жити і вмірать-безмежжам і спокоєм.

ШМАТОК ЩАСТЯ

Бє таксаметр,як шалене серце.
Асфальту дощі! Й ніби з чорних плес
Місто казкове росте,нове.
Гарно.Краще дивися.Не сердься!
Сердитися-воно і не гоже.
І безкорисно.Чи поможе?

Сердишся.Гложе,що ти,немов пес,
Збігав,несамовитий,ці ночі.
Й нарешті украв,нарешті несеш
Її,-твого щастя шматочок.
Та,поки здобув,то вона і не та.
Вже инша,настирливо,кличе мета.
А ця,що була-чад і отрута.
Не знать,де подіти ці пута.

Ах,боже! Яка покручена вдача!
Хотів усім і усе б тоді дав!
Та це на вчорашнє.Сьогодні ж-у взавтра.
Її ти немов не бажав і не бачив.
Змагання й борня це за иншим було.
Дощ,місто у ліхтарі зацвіло.

Бє таксаметр,мов шалене серце.
Радів би!то ж ось вона,здобич тих снаг!

Так правовірним,мабудь,здається
Сьоме небо в найщасливіщих снах.
Та ні! Тягарями і нудом жона
Розбитий,спустошений настрій.
Все прісне Уломку,доробку щастя!
Прісне обом...і не знати як час цей
Порвати,одбути у спізненість снаг.

ХОРОШЕ ЛІТО

Суниці? Поцілунки? Сплутав!
Ягід,чи уст,чи перс...А ви
У мак і присок.Тільки присмак!
Устами споминам Це ви
Життя й охоти поновить,
Як став блакит небес полудою
Усе що не від вас,-облуда!
Як парить! Певно буря буде.

Розлогі липи...Степ і небеса
В кущах,в кліщах сузірь.В ключах!
Небесна вся комора ясна!
Без сну Негаючися.В щастя!
Увесь,захоплено,бо нам
Наш вік це дива,чудеса.
А молодости,ласій в ласощ
Ви! Кращим! Найвартніщим! Зчаста
Доповнювали міри
Аж сам собі не йняв я віри.

Ех! що всього хороше літо!
Блакить чи лоскіт? Пристрасть? Зливи?
Цілунком тіло вам спалити!
Пахке,присмагле,як олива
Прикинеться така їржа!
Мовляв,до серця їдь візьметься!
Такого! Хто б кого держав!
Держав це щастя! Не здається вам,
Що світ і завидющ і скуп,
Що світ без вас у горе ступить!
Злі та глухі живуть навколо люде!
Хай краще ні межі ,нам,ані зрад не буде!

І ось .межа! Не зичить довголіття!
Міняє пору рік.Згодися по добрі!
Иди у зажурну пустоту поліття

Як рік у осінь,мірь у мжичку!
Перегреміла,одцвіла
Не літнього світанку нині мла.

ВЕЧІР У ПРИСТАНІ

Весела пристань.Хвилі пяні.
Важкі,дебелі кораблі,
Що принесли з-за океану
Дарунків иншої землі.

А ззаду,у кривих заулках
Вже гусне вечір і горить
Лунка зоря...Та пристань вуликом
Склопотана,швидка-кипить.

І стільки ясного простору
Мені,усім.Там світ обнять,
Де ослики біжать під гору
Й дівчата весело вищать.

ЛІТО

В саду-лінивий холодок.За парканом похилим
Рів.Вийдеш,блисне в очі
Степ широколанний...
Мов обрієм горби повзуть...Як тільки око
вгляне
Вітри по житі пилом закурили,
І хвиля ворона,збиваючись,побігла
Зеленим плюскотом злизати синю смугу...
І день на захід: слива спіла,стигла
Над обрієм-вогонь...ріжнобаревні смуги.
Й з усього розмаху десь ген,далеко креше
Гроза,що грім ляга за Лисою горою...
Іде гроза...Минає стороною...
А тут: прозорії хмарки,
Тут собі ясен день,мов стиглая черешня.
Озера чистого,глибокого спокою.

Ні коней,ні людей.Ні голосу.Нікого.
Стрекочуть цвіркуни.Та знехотя,коли-
озветься жаба...
Та,раптом закурить і оживе дорога...

І листям радісний,дитячий шум і лепет...
Та це,лиш від крила,від грозового,трепет.
Ляга солодка,мріяна знемога...

Лиш око всесвіту,небесне,синє око
Глибоке,як життя.Як його серце-чисте.
Та,в рідких вихорцях,у грозовій трівозі
Ще лячне,клопітне,ще дріботливе листя...
Зшумить дитячий лепет. Засміється...
Тут вік отак.Прозоро.Рік за роком.
Під неба синім і глибоким оком
Спокійно дихає земля,
Та у неясний гул,немов здаля...ті соки...
Життя велике серце бється.

НА ПЕРЕДГРОЗЗЮ

Постаріла погод блакить!
У тучу обрії спухають.
Кохана! Не переливки!
Не цяці тут.Не в пелюшки
Як степ зове спрагою пить!
Гроза,ударами лихая.
Не одмахнешся тут,-нехай вам!
На прикір тут,-стерпиш!

На давнішнє,-напиться крас,
В тебе вернутися,природо.
Орать,косити.Гнуть ободдя.
Не впозу й жест.Не красти
Собі і людям щастя застити!
Чуття і мислі мої,-ось де.

Вдивляйся! Нароста гроза.
Як давиться,ти в злости,- спека.
Здаля гроза на тих возах
Рипить,зближає-на розсохлих.
Аж поки-блискавкам-заохаєш.
Мені на цілую аптеку.
Щоб вікна затуляти деками,
Та мокнути в твоїх сльозах.

Чи ж я не бачив,що за вдача?
Не бачив я? На триста літ
Кудись назад,він світ тобі!
Ще затуляєшся від всього

Живого.Ця тобі дорога
Тремтіть,не реготати боротьбі.

І туча-обрії згасила.
Ленивоситим /липень/тілом
Без воздуху,-ковта,ковта...
Як спотикаючися по житах
Збрели,хто?звідки?-квольнесміливі-
Заспотикались вітерці житами...
А ти:тремтіти в кут-нестямою.
Тремти.Чудово!-Буде й визкіт!-
Тоді не скажеш,-як в колиску,-
У це погоже літо сіла.

Та вихор з блискавицею
Високо!-
Як сил!-як крил!-скортіло!
Міцний,-бере міцну коханку,
Земля і вітер.Моць страсна!
Ізпопелить,розтрошить блискавка-
Зірве вбрання,-
Щоб світом спеленав!
А тут,близька,не жінка,- а туман як.

І опух лопа грозовий!-
І злива,град!-Це:не дитяча вава!
У блискавках зчеркни,о,змий-
З лиця землі оцю слабу неславу!

У блискавках-зчеркни!-
У зливах змий!-
Щоби змогли і стали-
Почать з новою,наново,-вславити
Тебе і вітер!-Довг. життю віддати-
О,буре,змий ганьбу!
Щоб в очі глянути міцний і гордий
міг-
На стрічне дій,людей,доріг.

ЛИСТ

Лагідна осінь
У баревні,в червоні
Ізнову шати.
Та хиба убрання-

Сховає холод,байдужість крови?!
Під цю пору,моя кохана,
Немов на змову-
Що не вістка від вас: гниле слово
Що ви й досі глухі зовам.-
Що ви й досі-ззаду життя холонете.

Так.-Здрастуйте!
Здрастуйте,Віро Сергіївно!
З далини тисяч синіх кільометрів
Щиро і давінко
-Вітаю вас.
Не йметься віри,що ви
А ні з місця і досі,що ви й досі можете
жити
Отак,-за сто літ взад.-

Скажіть,поясніть,що то з вами?Що воно?
Скажіть! Невже й досі роковими фаєтонами
У вечери мрійних менуетів;-
У панських покоях і досі ще Дафніси й Хлої,
І досі скутий,неживий ваш час?!

Так навіть і у Болівії,-і там-великі зміни!-
Навіть горобці,-і ті,цвіринчать новин у
повітрі!
Що це з вами? Ви глухі,сліпі-у своїх
перинах?
Ех,ви-хутірська,немоторна лінь Україно!!-
Кажете і досі.Мине шумовинь час нехитрий...
Кажете заспокоїтися Соломонової причти.-
-"Що було,-буде.Що є було й буде" ...
Бити вас за це,не гудити.Ех,ви,сонь
Вкраїно,все не пробудна
Слухайте,цим саму суть прикривать?-
кращим нічим?!
Та з такого регочуться люде.
Як брехні,так бодай вже складнішої!

Як ви можете й досі,-в задусі,
Старими традиціями,побутом скуті-
Марнувать молоде життя і рвучке сумління?!
Як ви можете фортецю-хутір-
фортецю панщини:-нашій добі,-нашому
поколінню,
Як ви можете вітійних брехень отруї-

Високій і горячій добі,що нині?-
Нарешті,як ви смієте-жити трутнем-
Смоктати з хутора село,-белькочучи щось
наївно невинного?

Це одверто в лице ваше кидаю я
Я,-ваш коханий колишній,-
Перд молодістю,землею.-Перед вашим нехай
всевишнім !
Не з вершка вишні-обріїв бачу ширших!-
Це від мене почуєте инших слів та віршів!-

Засмалений пожежами,воєн,та революцій-
Не з тихого завулку!-з метро Опера-
Дні з мільонголової юрби дзвінко пнуться!-
Що дні?Кожного менту напружена гра!-

І в несчислених багацтвах і голосах грає
Боротьба.В ній зростає доба новая-
Бо я знаю,мушу викарбувати це.Я за це
змагаюся!
Иншого-вітру й вогню по рідних хуторах-
Зрушити все те із чого зростали!
Хату стару розвалить,бо задуха! Не стало-
Воздуху не вистача,а ні світла, а ні їд!
Усього,як по світі,розглянувся,-мало.
Знаю.Ці слова,-вам обидою- так і слід,
Бо-ви на хуторі нижчі доби-життю їдь,
послід!
Нижче вогню-ваше кохання.-
Ваші завдання-життя,мислі та сподівання-
Все злобним ворогом нової доби,-
А я-кажу: дерево з якого ріс обрубай
Дух-добий!

Це,звичайно важко.Не в один день!
Відразу,з одного маху-не вдієш!
Гидко? Відразливо?-Не мені-вам.-Уся сила.
Уся надія.
Закон життя.Не бабусь теревені.
Викорчовувати старого й пень!
Що він оранці міша,защерблює плуга,лома
леміша.
Оце мета.Сюди духом спіємо.

І добити!...Я битися стою-

Зовсім спокійний себе віддаю.
Лише краще вдарити.Обрахувати вірніш.
Сьогодні доба всім життям-на вище
Не шкода що,згадавши,хочеться вас поцілувати
До грудей притиснути міцно,близько,ближ-

Чи ні!Це другорядне.Аж потім там.Байдуже
До цього було б...
Як дід і бабця...Цілий вік нудять,тужать
Згоріла серця соломка...Ох що нам буде?
Нещасне мовляв,нерозділене кохання
Хиба сьогодні час йому в нудкі бажання?
Нині з иншого матеріялу зроблене серце.
Иншим у ціні життям тужимо.
Я вірю,що я вас запалив би,напружив.
Щирий до вас: так має бути,так би було
Ви кращим імям в людські сни,-Віро!
Киньте ви сонне,зашкарубле село!

Киньте вітрами зовуть простори!
Ви бачите,знаєте вже,що є труд.
Невольний труд...І стерна доби вже беруть
Роскути кинути в широчінь!
Я вас кличу зовом: минуле-загинь!
Всі живі сучасного,там де бій-нині
На гордий звитяг у простір з пустині!
Бються вітри...А ви з тими хиба,що в норах?
Що по норах ховають-заневольне вчора?
Ви хотіли нової,вільної України?
А за скуток її у труді й бої гинути?
Кличе на сполох доба! Здобувать!
Валити,покоряти,не вчорашнє консервувать!
Чи ж вам за віджите сумувати в горі?
Це не наші ваші,не здивуйте,зорі
В мертвій мелянхолії хутірських стріх!
Це минуле мисль і сила хорі...
Ступити туди,як у лъох поріг.

Колись,так літ з десять,
В них століття мені промайнули-
Ми в обох залюблено читали Єсеніна.
Ви читаєте чую і досі.Жаль.Сама осінь.
Хутір і село-я його забув.
Ви-живете і досі.
А нам,століттю і поколінню инша мисль!
Зовсім инше мріння!

Нам не рогами Єсенінської корови
Впертися в браму залізної доби.
Здобути життя залізом і кровю,
Напруженням праці і боротьби.
Викиньте з голови одур давнини.
Що ні крок наперед,того пута не пуститься
Ви подумайте! Справді це жити?
Зрозумійте ви що ганьба ваш хутір,
Ваша скутість і те що ви трутні.
З рент,аренд...а за плотом тортури ,
А за плотом жандарм,ситий кольоніст.
Байдуже вам.Вам затишно.Є що їсти.
І вони від всіх бурь захистять,певні мури.
Чиряком ваш хутір Вкраїні.Новій добі.
Ви розумієте.Розумом не слабі.
А життя:цього не забути мені.
Не обминуть цього й ваші дні.
Ще мені ваш докір
Що я зрадив наше святе минуле,
Зрадив народ,історію...Добре крутонули!
А себе запитали ви,як закляли,
Ваші куди добрили славні чумацькі воли?
Ваші куркулики?
Де,супроти вашого,европейського навіть,
Де Галичину,де Волинь поставити?
Бундючні бунчуки! Гетманьські шати!
Булавний чад увесь...
Куркуликів синки
І то у стадії свавільних юнаків
Себе показувати у очах народніх....
Оце і все суворості сьогодня,
Хиба це їй за зрадника я став?
Історія підлот нечуваних віками!
Нечуваний в народах крам
Зрад,ясирів...що инше видно там?
Це має бути знов наш храм?
Це крови давнина? В старі зразки? Ізнову?
И хоч попіл любовний мені не дотлів
Оце й нас розділить-глибокий рів.
Сьогодні,на вершку століть,
Вивершенню войованого поколіннями,віками
Не я! Вам,що тулитися і гнить вогкими
норами
І темними кутками.
Високий нам вогонь стоїть
І дні дзвенять-як сталь у камінь!

Дівчино життям ледаща!
В найкращому-Андрієва матір!
Так і готова в ясир.
Вкраїнкам-все однакі часи.
За поміч чіюсь-віддасть отаман...
І охоче піде-солодкий дурман,
Що в продажну кров не одно отруїв покоління.
Вся вкраїнська слава,як вчора так нині.

МАЗЕПИНЦІ

I

Солона їдь підступить важко к горлу...
Куди завів,що вже й життя не тра'
Тут:тінь погрозлива баші,а там-Петра...
Старшинських правд послухалися,Орлику!
Хиба Дунаю тільки хвильна гра...
Поможе що? Блукай подовж Дунаю.
За те,що в темні келії все булави чекає-
Старий гетьман і мука з ним-джура.

Козацтво лає.Марні та пусті
Ідуть роки,що гореч пити,пити.
Лютіш пекельного цього й не здумати
зпитна...
І просяться...Отам весна,пустіте!
Що світ один:в одно знаття й ціну...
Однак неволі труд,чи в тих,чи в старшину.

Для вигнанця роки,немов на шию жорна.
Що мисль,як в рану-засягне руками...
Там козаки...Чи потече вода під камінь?
Здихай тут сам,чи вже виводь нас,Орлику!
Із посполітими скревнялись бунчуками
Та наша правда,вона вашій-чорна.
Послухай,Орлику! Уже весна на оранку!
Так-розсудить життя: нам голос до нестями.

І старшина мовчить.І Орлик одверта.
Дві правди,що усе в свої світа,
Що світ один-в одно знаття й ціну:
Неволя все одна, чи в тих,чи в старшину...
І другий хижий,немов ритий з кості
Самотного гетьмана профіль гострий.

3

Старий гетьман йде,самотен,к вечерні.
На кріпосних валах-в переклич вартові...
В якому глибшому,чорнішому рові,
За цей,що ти,безраден в нім із черню?
Як черв у падалі,гидливі в голові
Їх точать мислі-вислід? І вотще-гнів.
Усе частіш по вікнах бються темні
Прокляття сліпоти в одвікій перезві.

Це ти,гетьман,їм рідний край закляв!
Ти,що у камінь будівель імя там карбував!
Ти,що степові-його власну гордість
Достойну між народи в шанобу!
Став ставить в боротьбі.О як страшне забуть,
Що невитерплив мій народ,не горд він!

4

Жалями:вечір нездоланих страт.
Що між народу,він на совість ховський...
Що між негордими...Не випростано.Повзько.
Це влади їм бажать? Та їм собака брат!
Ген-зманюють,зовуть,що повертать назад
Просити ласки у царя московського...
Хто? З ким? Загинув Войнаровський...
І гірша підступу-оця чередність стратна.

А пролилося стільки болю,крови!
Що море пожару,моря як ніч-глибокі!
І...на той беріг...човен знов...ізнову...
Льокайські душі.Винні очі.Кроки.

ПРОЩАННЯ

А сонь,ростали вже й останні
Слова,як дим той-на пероні.
Червонії свічки каштанів...
Грайливе сонце.Чути: дзвонять
В далекому селі за лугом...

Там дівчина-весна задумана
Іде,всміхаючись...їй туга...
Чи,ні! Сміху їй повна чаша.
А,мо' і болю чаша повна?

Слова ростання молитовні
Повторюю для тебе ж міг все...
І в спів дзвінкий весну...
Я стільки...
Любови...Сил...Таких ласкавих.
Ти,вже далеко.Ти-не чуєш.
І не сказать,як не сказав я.

МОЛИТВА

Не дай льокайського,покорого путя,
Не відбери в життю мою до бою звинність,
Карай,лиш не жоною,всі провини -
Своєю кровю платитиму... життям!

Буденних шарпанин хвильку,премногу річ,
Негордих сопутців не дай,як тих лихот дороги
Здійми печать,що душам є убогим,
Щоб вищого не знать-високих-гри і стріч.

Не дай ти моїм дням-не бить на перестріч!
Це гірше все,як би не мать нічого!
Вогню і гордощів далека щоб дорога!

Дощами маятна і мрока осінь ніч
Нехай на серцю не живе,улога.
Не уділи його-вагайливого і тримкого...
І мисль хитку,витійну не мені.

У сперечок баданну лихоманку
І плісінь вільготну-нечинности жадну
Й достотного знання,чуття не одзовну:
На це: невсиченість-прохаю на останку!

Ще:крови густої,яскравої.Цим даром
Щоб путь світив,як у ночі-пожаром!

Я ж будневій судьбі,що тяжча єсть
від смерти-
Всю вбогу масноту
із віку
маю
стерти!

ДРУГОВІ

До сонця близко-крила спалиш.
І зірвешся,конать на скелях.
Скажи,мій брате,-хиба мало
Нам горя у життю веселому?

В хмари Ікаром людському не можна
І де тих крил нам пошукать,купити?
Усе путі:зневірився б,знеможився б...
Хотіти ненаситно.Люто жити.

ВЕЧІРНЯ ПУТЬ

I

Вечірня,зична чистота.
Спів зорь у вишині.
Ти?Все шукаєш по світах?
Ось,глибше...в далині

З узлісся лине пісні без...
Дівочий? Зорі-в сміх?...
Серця сьогодні сріблом плес.
Похмуритися-гріх.

Ти й сам би став,та заспівав.
Коло воріт-хоч цих...
Путі твої,висока гра...
А дні твої-старці.

Де вікнам світло...й при столах
Родинного тепла
Дня повінь плесами пішла,
Вечеряти дала

Як усміху,-любови всім!
До схочу!Добра мати тут!
Мандруєш...Тужиш.Де він,-дім?
Вечірня,тиха путь.

2

Знов.Ізнову зацвіли каштани,
Як різдвяна весела ялинка.
На передодні-за дверима стану...
Заховавсь? Підглядаєш,синку?

О,тих дарунків-синовим ночам!
Убрань,ляльок та цукерків!
По цілому світі розбіжаться очі!
Такий щасливий теперка!

Зоря! З чоколяди рушниця й хата.
Труна-коробочка.Боле! Дивлюся!
Стільки дарунків! Та де вона, мати?
Мені б здійняла! Сам- боюся.

ВОЛИНСЬКІ ДІВЧАТА

I

На млосній дівчина порі.
Порогу-так і не минають-гості.
Як млокі ночі,зорні високости...
Заснути,аніяк! Усе в лице той ріг!
Отрутний місяць у дівочу постіль
З-усюда загляда.Немов і сам би ліг!
І підсміхає дід...лишив святих він книг...
Все розмовля про гріх,мовляв,розмяти кости.
Що тьохнуть серцеві,що дівувань кінець,
Що на баскім коні-він вже близький-їздець,
Що в спів дружок з плачем росплести коси...
Духмяна,млосна ніч,аж в лоні жар пащить:
К узліссям кличе спів і шепчуть комиші:
Прийнять солодкого,що він найвищий-досвід.

2

Аж чорна,синява запалася під очі.
Ще він горяч,-біль-тіла порцелян...
З комори-у вікно.Як молоко-туман
Густий і теплий.О,спраго дівоча!
З городу,з конопель що не заснуть-духмян
Все горне випар.Не позбуть-морочить
Однакова,все та...усім,усіх солодша
Мисль-тілу полюбить...це млосний час оман,
Бо став сяйним стовпом на варті до порогу
Чист...срібноголос-місяць срібнорогий.

3

До досвіту цілована,ти очі
Ввесь день-зімліла,млосна-не зведеш.
Так стидко й радісно.Щоб тільки вечір,ждеш.
Всю ніч пещеная...весні й життю зохочена.
Хвильна хода,як мисль.І теж вона-тій ночі

Де тілом всім шукав без перепон і меж
Він щастя...Млосна вся-ну що іще візьмеш
Питала ти від сили парубочої.

Смієшся сонцеві,як милому,покірна.
Торкає вітер цей,як любого рука.
Браткові меншому заобіцяєш пірника,
А то,бува,-щоб не сказав батькам!
О,ранки радісні! Без сну-йдете у днину!
Млость-на беззахисні,дівочії коліна.

4

Дубовий лист в підпал.Золотокутий серпень.
Багатий Спас-за піт і спраги жнив.
Пахуч простір земний...І вечір,що здобрів...
Ізнов любить-настало,аж не стерпиш.
Зове простір,що дальнім летом крил
Де стернями завалькуваті,ситі птахи...
Його пружистим тілом-вітер пахне,
Що покоритися-солодка,млосна сила.

Осінній барвний шовк.О,ранку прохолоди!
Жаданну гостя путь-нам на поріг аверни!
Де межами,путями стигнуть глодом
Вроки щасливі-стерплих снів терни.

ВИ!

День:з бурі,з бою-естафет.
Куди?!/Задихано-не нам би/!
І знов:коханки та кафе...
Політика і продаж...Ямби.

Гей,душі! Ніччу-пустирі!
Що ви,лункі:-майдан порожній...
...Такая втома вдосвіта-зорі...
І смерть,нарешті,-може?

РОСПУКА

Ровами місяць тіни клав.
Лишила.Болю!Жалю!
А ніч спокійна-все текла
Від жит до жит і далі.

Повітря-мед.І дзвін цимбал!
Як бубон,серця весни.
Лишила! Тобі мука,шал !
Сказала,байдуже-чудесно!

Не годишся? Так будь!Прощай!
Ну так! Лише дурила.
Я спалахнув.
Цвів молочай...
Примятий,звівся-за могилою.

За голову узявсь.Стогнав.
Мені пісень!-Печале!
А ніч спокійна-все текла
Від жит-до жит...
І далі...

МОЛОДІСТЬ

Що крок...а-не скінчитися-простір.
Опалить вітер.Далі в лет-підхопить.
І дівчини-весни блискучий зір
У винах ніжности-іще бажати-втопить.

Я хочу щастя й простору.Це все!
Кажу-непогамовно-впертий...Все це!
Куди ж,шалений: в пустирі й льохи...
Так добре! Бути!..
Несу серце.

ЯРМА

I

Солона їдь-тиснуть підступить к горлу.
Та,ба! Повітря: зловиш у пястук.
І тільки серця невгомонний стукіт
І клекіт слів,мов пломінь гнівів орліх.
І тільки серце,-лютий біг погоні,
Що мука ярм, шляхотські канчуки!
На камінь-і грудьми! Що сили і розгону
В мур бід вам битися,мої полішуки!

Не силою покут-вам сплачувать борги
За сліпоту,що був моїм,не нашим,
Що був-все з краю світ.Тепер гіркої чаші

Біда багатої і зичної черги.
Лягло з віків ярмо на сонні,мляві плечі.
По Жовтих Водах:-Зборов,Берестечко.

Немилосерда і холодна правда,
Що камінь межовий,що камінь вартовий
В такому гореві й знов кожен сам по свій,
А у краю,-роспеpезався зайда.
Знесилою покут,за шмат гнилий-преславен...
Прирослого к землі,сліпого мов крота,
На все зосібленого-до схочу ковтай
Гірких трутизн життя,твоїм підлотам слави.

Бо не в чорвону плахту,що на очі гнів!
Не гордому,несміливому та заздренному
На брата чи сусіда...не знамена
Таким.Не визвольні палахкотять вогні.
О,зраджена й зрадлива черне-черні
Що славою дідів тобі мечі ті щерблені?

ВЕСНЯНКА

Чуття заливає,як беріг бурун.
Ти пружний.Міцний.Спокійний.
Взавтра-золотоносних врун,
Взавтра-усміх надії.
Над чорні шпилі лісів верховини
В потоки-блакить!Сонце!-Ринуть.

Що визволений,встану я!
Як свіжий ранок-буду.
Роспучної,захланної-
Ну що тепер,-облуди?

То ж світ яснітиме:ну,ще!
Ну,далі! Глибше! Ближче!
Гей,буде день! На серце тще
Ще краща,ще миліща
В долоні серце-покладе
І хміль у кров ударить.

Бо жити,брати-
я ладен!
Собою-
люблене-задарювать!

В ПОЛІ

В зеленім полі-проста і немудра,
Як наречена,яблуня цвіте.
Підеш у світ.Прийме тебе,як легіт
І пелюстками слід твій замете.

Ви,люба,з голубами на плечах
Смієтеся,-дитинство ми одснили.
І він повзький,чадний огонь в очах....
Що скажуть вам оті що на плечах?
Що перса пристрасно їх закривають крила?

НІ! ИНШЕ

Що серця,як вдовиний плач
Нам цілі дні-така трівога!
Що слово,доттик.О,мій грачу!
Нас тягне в світ! У даль-дорогу!
Де-в сонцю й зеленях горби
А вітер бє у неба дзвони...
Де дні: любови!боротьби !
Те,в млосний жар роскрите лоно.

ПРОВЕСНА
I

З одлиги,-стерниська
Іржава борода.
Світи вітрами навстяж,
Як ворота.-
Пий.Повним ротом!
Щоб хвилювало.Нині!Завше!
Тут.Десь далі-там! Пий весни!
Пий світи! Ковтай.

На довшу сонце заверта.
Брудного неба вікна вже полоще,
В турботи й клопоти нам вітер заходивсь
Лопатою згортай...Намрієш всяких див.
Одлига провесна...Не мало?
Рвучкий.Схвильований.Так ясно жити стало.

Із снігу,радісний
Здрігаючись-вилазить кущ.

Ще веселішу путь знайти.Таку
Щоб навіть і душі їй не ставало!

Не в зови предків.Суєвірний
У тму минулих зім,сторіч
Виходь у світ нарешті,чоловіче!
Сміття базікання-у двір.
В який воно?З цих пір-
Ти став,як стара баба,-
Вичитом?
Егей! На волю,чоловіче!

Блищить бородою срібною дід.
З усім докучати-лізе онук.
А лугом,що вглянути,крекче лід.
І,з вітру міцного,пахощ:
весну!

Почула.На двір молодиця прийшла.
Малеча смика спідницю.Затямило:
Дай цици! Циці дай,мамо!
Стромля немовляти груди кудись.
А дивиться в далеч.Дивися!
Й чого я отак зажурилася?
Кортить,а чого...Сльозами умилася.

Він пестить.Болить і лоскоче
Тіло,очі,уста.
І світиться усміхом стаєним.
На зустріч вітрові-пружиться тіло.
Ех! Жити воно-инакше скортіло.
Взять: муж.Так мало кохає.
І ловить думка на тому,що гріх.
Лоскоче.Пестить.Затаює сміх.

Вже стомлена риба плесами йде.
Натерлася до схочу.Наметавши
Ікри...Де той муж? Пропада собі десь.
Тут порай сама.Докуча дурний тесть.
О,доле моя,що аж плачеш.
Навіть весни не бачу.
І думка пекуча серця взялась-
Гарячої тої млости напасть.
Гуде,як гарматою,бахкає крига.

Згорбився слухає повені дід.
Пора умірати-віщує цей лід.
Та впорай унука! Гей,молодице!
Ізнову тобі вердиться!

ПОЛУДЕНЬ

І стигне,не тече,вже стала голубінь.
Це,полудня важке і неодлунне золото.
По-над могили в пряділь павутинну
У спеку стелеться думок лінивий солод.

Не ворухне.Не дика.В плесі ось
Як зачарований,відбивсь,не ворухнеться
Блакитноокий вітер.Ні.Не він,а хтось-
Що молодим він,щастям в світі зветься.

І порохом пухким,пахучим десь в полях
Давно згубився шлях.Простір,як ясна воля.
Хиба часом,що збудить лози птах,
Чи риба знехоття в шир бігти пустить кола.

Бездонний день в жита,овси,гречки...
Потав-у конюшині соковитій.
І спокій.Солод мрій...У сурми гомінкі
Коли ж позвеш? Опалиш серце вітре!

ОДНА НІЧ

Аж густа-ця чорна ніч.
Десь...Десь-дзеленчить трамвай.
Отак би...Тільки: віч-в-віч
Зустріти.Ні віри.Ані одчаю.

Руки,мислі,серця поколінь.
Будівель і машин уперті акорди...
І творча,вічно несита гордість...
І порожнеча...І тлінь.
Звитяжцем,коханко,чи переможеним?
Солоні півстерплі уста
До своїх,до жадних притулю я.
Вогню перемог! Хочу! Можу!
Я-жага по людях,світах...
Хоч мовчатиме,-
відповіди почую.

ВОЛИНЬ

I

Волинь-дідизна скраяна кордоном!
Пявки панщизни-бачиш,як впялись!
Це з Берестечка сеч! Отруйна,що колись
Над смерть лицарства-познеслась законом.
І твань невольна,як дрімучий ліс.
І гнутися.Вам гнутися-до скону.
Що вікові знаття,що бить душі поклони
На брязкіт мідяків,а не у грім заліз,

Що повені покут в звитяжнім блиску зброї
Віддати боргу-не зведуть чола.
Що в болота поліські-ніч зайшла
Біль вовчому виттю достойний.
Без гордости чужу подерти хоругов
Живуть ці без жаги розлить ворожу кров.

2

Глянь! Чорні там цятки нов-ситих хуторів,
А вітер лютий-блиском сонця сипле.
Він вам-у мечний бляск.Та ви кутка прилипли
Де люта лінія на щерк ізрослих брів?
Вам тільки у життя немиле-кволий стогін,
Що запитом у ніч,що буде далі з цього?
Одні лиш небеса невянуче бездонні,
Поривчасті вітри...А ви покірні сонні...

Поривчасті вітри пахучі! подивись!
Земля в напруженні.Ну,аж дзвенить у гони.
Це вам на буряні,вам на підбій розгони!
Та випростайся гордий! Підведись!
Гнила солома стріх.Розорані могили-
Ці,межові знаки,рядами-заповіт.
Та обрій: болота.Бори-дорогу в світ
Душ вашу сонь застали.Вашу схилість.
Міцне єдине тут,що владний то обруч,
Кордон,що як батіг-ліг тілу-Горинь,Збруч.

МАРНА ЗУСТРІЧ

Цей ночі маєстат.Як океан,гойдає.
У зоряних дощах спокійно легко спить.
Лише одно жадне,трівожне-дожидає
Несите серце все пита в безкраях

В пустелищах любови все терпить.
Єлено недомовлене прожить!
Єлено-Ось щогла рипить:
І ви імям що в кращу із назов би
Безмовні та бліді тут горечи допить
І кинуть марні,спізнені зови.
Страшна рука,що не тремтить.Назвикла
холоду.
Ні щирости не повернуть,ні віри,а ні
молодість.
Єлено,-попелом усе життя лежить.

А широчинь світів-у вітряний напруг
Гремить,співа.Могутньої заводить
І слухати віки,як шириться свобода.
Високій грі і мрії-дотерпіть.
Затявши пястуки,затявши зуби-жить
А серце каменем,у спраготній пустелі.
Єлено щиро ви скажить
Чого оця нам зустріч невесела
Де удавать байдужість...
Де в сміх гіркий ,що пусткою дзвенить.

Хто винуватцем? Ви? Чи я? Спитали!
Та нам любов-спізнилася віками.
Нам путь-несміливими зраджена руками...
Серцями нерішучими...Дарма!
Вона єдина нам-безлунна ночі тьма!
Вона страшна,-невязанність нічим
остання!
Єлено!Серце!Ви моя кохана!

Любов спізнилася.Подумати!-Віками!
Пустельна ніч над щоглами гуде
І знать,що не знайти притулку нам ніде
Жорстокими пройти-жорстокими шляхами...
Закинути в піски,у спраглі-серця камінь,
Життя,що не знайде веселу,плідну путь...
Ви просите цілунку...Як не чуть
Прокляття цих бажань,що їх спрага гірка
нам .
Ти на коліна голову мою
В нечулости страшна,на шаг жебрацький-
гнути...
У шепоті-щаслива знов ця мить!
Нечулістю страшна! Навчитись де забути
Де взять путя-в пустелях не блудить?

ОСТРІГ

I

Ось тут гіркий,покутній він прославсь
Шлях наших вікових,шлях програних роспорів.
Болотяна Волинь.Життя в борах-неспоре.
І стримність болеві отрутних наших слав.
Найвища-і сюди здіймалася,булавна
В сіромних бунт-козацькая пиха...
Та квол вогонь...що спалахне,й стиха.
Похилі голови у люту мсту росправи.

Моя дідизно! Мій старий Острог!
Сторіч минулого-важкая твоя клямка
Кому-воріт у степ?Роскрилася-путям яка-
Твоя покірність,мука літ-невольникам дорога..
О,звістце проклятий-століттями облуд-
За княжу підлоту -сьогодні проклат будь!

2

Присадкуватий гриб старого,княжа замку-
На болота й бори-мости...І мощен шлях.
Тут,на межі-той не один поляг
І вал,і лицар-тим і нам у тямку.
У коло обрію замкнулися бори.
Покірний,в постолах,що горю все настолюєш
Скажи,скажи!-Що слав облуд зберіг...
Поріг-на захід? Схід?-Волинський княжий
столе?

Як ріг горбів-спереза́ний в дві річки
Мрійливо кришталевих,сонних вод-
Чиєю волею ти врізався-підводити
Цей сивий камінь будівель...
Сторічча
На волю камяну,залізну-марно кличуть
З чужого слова й крови-твій народ.

НІЧНА

Вкоронувати землю хтось хотів.
І не спромігсь.Лиш перли зорь розсипав.
І він,нездійсненим,у пісні терпне жаль
У душах,що цвітуть,як липа.
Співа десь пташка...й спить.

Співає,спить...Спі-
Ви нагадали смерть?
Та літо-нам дурман тепер!
Співає пташка й спить...
І тиша-любляче...в безкраї...
Ніч водоспадом пісні заливає
І спрагам зорями,на не сумуй колише.
Зіллєшся.Змиришся.Потанеш.
Світ і тиша.
Загубишся у зоряних дощах,
Потанеш в теменах,у ароматах.
Тільки тихше!
Співає пташка.Спить.
Спі-
Ланами літ-важкі лани...
Сни.
Спить чи пить...
Століттями ці сни
Співає пташка...Спить.
Далеко,сонно...З далини.

УРИВОК З ПОЕМИ

Сіренами зридав короткий день
Кінець.-
Сіренами,брудними пламенами
У захід сонцеві
Ген-дня холоне мрець.
Ніч.-Непохитна,-владарем над нами!
А що масного світла плями!-
Вони не наші.Ті,не нам.

В болотяного повечірря пору,
Погрозливих,зодчаєних сірен
У зойк.Ось мовчки,стомлено,мов хорі-
Вертають з праці,як що дня,робітники...
З людських племен
Дослідникам доби
Провідникам,пророкам-
Мало знане племя!
Оте,що з праці-у нужду-
Із полону в полон
Робітники ідуть..."Сувор життю закон!"
Болотяного повечірря
Їм сіра путь.-Це житьова їм путь

Хай дні трудом збагачують.Їх міра...
І сіра,в смерк ця путь-
Комусь таки...
І йдуть.
Вертають стомлені,зівялі з праці.-Знов
Немов після поразки!-
У закамарки,по льохах згубитися
В брудному передмістю...
Покірно дати себе їсти там...
Там люто горем їстися...
Вернули знов,-поразкою-,
Невольна праця.Сила світу,тупо!
А світом:світла і повітря скупо.

Впокорена:будню в полон
Синьоблуза армія перейшла.
Ще багацтва прибуло світові!
З рук їх,із праці,-
Ізнов-надаремне.
Мо',горе,нужду-в прокльони?
Зарадиш цим?-Оборонишся?
Як же далі,о муко,жити?
Вийдеш,видихнути,притьма,смерк усе-
світом.
Душам і безтак-темне...
Болотняного повечірря
Холодна імла...-
Зівяло.Імла на плечі:довемно.
Ще надія чи путь була би!
Та знущається доля,мабуть.
Господар,багатіший кожен,
Кожен пригонич-із отих...Лют кожен,
Що в твоїх руках наявилися світові-
У блиск глумливий,-все,що того є-
твої діти!
Будов,що ставив...
Шкла-світла,що лив-
Глум-річей-

Ген,отими,що поминули
Під стінню,-чужі.Не в свою забрели бо
вулицю,-
Волочуть,жебраки.-К мурам туляться.
Це в ,над вечір:-збрудили вулицю-
Променади панські,-що в бляск
Їх вітрини,реклами,жінки.Не для вас?!
Жебраки,-вона-панівна,

Ця широка багата вулиця-
Ви чого? за чим в променаді шукати?-

Тече,вона:-черв у череві падалі.
Нахабнонастирлива,-простітутчин торг...
Тут,в упертомувисновку,може мо'ще б
ви й загадували-
Світові,долі к торгу:-
Наріканням болю отого!-Дорого!
Дорого платитимеш золотника вітрино-!
І панійко,як вітрино з ласощами,й тобі-
За цю квапливу панування годину
Відважено буде боротьбі.-
Звитяжникові собою не ляжеш платить
Бо він,що -нещадний,неодворотно наближа-
Падлом не лас...Не цінує.Не бажа.
І ви,-сторожі,чиновники,
Інтелігенти!
Що з цих світсмеркань
Свідомі,на грані-
Дохапуєте злодійкуваті-менти!
Знаєте що йде і усе ж-свого.
Вам не буде-ах пан.А новий...І його...
Пана иншого послугувати будемо.
Знаємо життя,шануємо,що люде...
Вас кожен потрібує? Лиш не взавтрій год.
Повздовж майдану,
Як величного катафалку віку
Добре розблискуйте
Тисячсвічкових лямпок!
В чорному,святом-мужі,
Біло балеві-жони,
И вони в теміні: по над місто звисли
З неба,як на бурю,-з неба у заграві,-
З небо у вітер цегляночервоний
Панахиди світові-
осінній смерк.Гайворони?Костелів дзвони?
Шибками студених віконШибками наших віконДрібно і лячно він-одлиском пожар
що гряде,
Вітер- Панахида віку...
Смеркання похоронні дзвони.

На передмістю брудному-там-
Рве стін,простору,заулків-
Бо вже не змістяться вітри,ширшають в
удар останній

Дві доби,два світи,
Два життя стялося...
Вам-шинками і дансінгами-
Чи не видається-каяттям
Розбещених скорбот-
Заходяться музики?!
Швидким,задиханим,-це не пристрасть!
Звичкою!
Читкіще темп...Гул росте,серце охляло!
Темпу!
Хапливі,квапте-
Поспішайте,як на гвалт,-
Дожити.Кваптеся...Буде взавтра пізно.
В безладну колотнечу серць-
Взавтра,згучить не в надію.Взавтра,
згучить-кінець.
Дожити поспішайте сінкопами,скерцо...
Додрипується фокстротами світ старий!
Могилу,оцю ніч розрийте!
Розявили роти вогких темнот!-
Аж лячно по заулках притьмих...
-Хто там-ходе як зловісне хто там?!
Нічого,тут свої.Усе в порядку.
Апаш і простітутка...Йдіть.Скінчіть
фокстроти!
Знесуть безсилля чорні трупи в лякованім
авто.
У лихоманкові вогні шинків.-
-Хто тут блука і слуха дальний гул?
Хто він такий?
Реклами згасли.Топленики.Потопельники
Із гаслих,із глибин вітринних перехожих
тіни-
О,ніч мійська.Пустине!-
Збігається гієн,шакалів-трупоїдна звірина!
Зрегочеться,загомонить і тишина.
Чорна глибина
Наступлене будов каміння...
Хто злісний ходе-висне тінню-
Це безробітних тіни-
Над пяне голосіння курв у сни панам.

Спить передмістя.
Тупо спить.
На передмістю:-застиглим оком сови
З-за дахів-стародавній місяць.

Тут ще видно його...Як сто літ-усе висить.
Не постарів.
Не вмер...
Підглядати,-як звик-
Тиця сонно тупим лицем
В каламутні шиби,плачем хиба миті...
Темнота,за брудом нічого не видко.
Неохайна бідність-
І світла мало-
Хоч би вікна оті помила,-
Що:-гнот!-
Тут,чи хорий вміра,-ніччу світять-
Чи родяться-
Все життя тобі в одну ноту-
Сіра голото!
Гей! Мудре,совине око
Чорнокнижників!
Вони тобою й прогляділи життя!
-Там-заулками,цікавіш!-
Чуєш?-Ріжуть!-
Гвалтують! Це вже не крик!
Це виття.
Нічого цікавого.Знане каяття.
-Або,що з пяницею нещасна.
Чи з байстрюком ради не зна...
Чи просто,навіть тілом,не продасться!-

Ти не ласий.Ти знаєш.
А зойк одчаяний
Над багниша /а від цього шелепи стинаються/!
Над багно-високо-у темінь
Зойки ростуть.-
Нічні,глухі заулки-
Згублена,болотяна путь.

Нині ти,Антоне,від самого рання,
Якийсь,особливо,розчулений,-
Химерився цілий день,а не працював.-
Як годину свою домяв-
Вийшов,на першому розі став.
Западає сонця,як що дня.-
Вчора.Взавтра.-Нічого цікавого.
Сонце сядало помалу
В спухлину,синюватої хмари,-
У розяви обріїв зеленувато гнилі...-
Сіренили авто.Люде переходили.
Трамваї тягло гули.-

Ні.Сонце,як заходило,-було:
Розпечене величезне жерло-
До болю розпеченої гармати.
За допроводу зловісної мовчанки
Не спроста,-/лише день поховати/,-
Це судний вогонь іще в одну ніч заховати-
Узялась чіясь рука...
І згадалося,шеміло:
Журилися вони смерком,-
Мати,-
-З дня у день нам бідно иіна життя.-
І нінця не видати.-
А дорога така важка!

Ще,подібне,смеркання згадав.
Смерк,що став першим кроком
На цьому,/топчеш нині/,-шляху.
Голі поля.Над румовищем ледь вже дим...
Кров і трупи.
Тремтів тоді,молодий,-
Бачиш нині голі поля оті.
Шанці,дроти..-Обрієм:-далеко й високо:-
Ліс війни.-Цілий ліс із хрестів...-

Гей,сміху!-
Ти на розі стоїш,химернику!-
Променади тече ріка.-
Панахида віку.-Війна.Передмістя.-
Несуладні мрії.-Не к місцю.-Дивися!
Оберта...-Збігаються...
-Гей,сміху!
І чим думало мотовило!- Дивилося!-
Вліз під наше авто!-ледво,задушили б!
І чого їх пускають сюди?-жебраків цих?-
-Мент формальностів із поліцією.
Задушили б.Могли спізниться...
Їдьте з нами!-
Чудовий атракціон.-
Ти чуєш,це люде ніби говорять,Антоне!

...Стрибонув,стрибонув же він! От,-дурнило!
І його бачиш у збіговиську...
Схудле,змарноване тіло.
Того тіла,лиця,що лискучі вилиці!
Та набрезклі,тремкі гудзуваті жили.
Він отямився.Винувата постать і зір.
Знов до свого.-Турботі цупкий:-
Гей,сірники.Сірники.Сірники!

Бідарю! зневагою затоптаний!
Хоч би лють,-не так-винуватцем.-Ну,щоб то
Вогники,що продаєш,-
Оці,сірчані,-
Іскри,хоч одної,-отакої!-
Вогню!! В глиб очей.Аж на серце! Глибоко!
Вартувати мстою,як голод-твій спокій.
Раз візьметься отой вогонь,-він цупкий,
Вже не лишить ніколи!-Дочасу носи.
Носи.-Розділюй.Віддаси.-

Антоне! й нині,-безтямно блукаєш!
За голосом чиїм? Стріти яку путь?!
-Я вийшов своє
Із світовим з'мкнути!
Вийшов я-не дати думкам і чуттям
У середню дорогу лягти.В звиклу,тяжку!
Утік,не надибав би
Буденний спокій.

Я хожу,вдивляюся,збіраю
Ті,
Очі до очей.Шукаю вогню.
Свідком хожу,приглядаючися-
Сподіванням оцінюючи,хороню.
Бо,злитно-із світів і з передмістя,
Споминами війни і тою,що від матері
З болючої луни
В одно мір і віри...Любовю,злістю
В добу панахидну болотяною порою,
Смерклим у осінь роком прикмет збіра-
Кличе збурити вогнем підбіра
На світ новий сподівана пора.

ПРОКЛЬОНИ

I

У грозовій,у темній перезві
Віки і доби-наші,як і тамні-
Стають серцями-давні,як тестамент
Й рвучкі та радісні-нові
Ви,старчого лиця,той,вижовклий пергамен
І,струхлі ви-застати наш підбій?
Ми кожен бурі:-спопели й розвій
Дім,без жалю засуджений віками!

І нам майбутнє,вам-смеркань туман,
Бо жити нам болить і спрагли бою,ран,
Бо в ночі місячні,що белена й дурман
Цвітають веснами тіла дівочі милі...
Й пізнать закон життя,зломать гадючий стан
Нам впитися землею,як тим тілом!

2

В нічній полі,як в злодійській холяві
В тілесному теплі-і зичний,і загрітий-
О,підлий ще живе ваш жируватий рід
Вся підступна і зла,продажна слава.
Пяницею,повією від давен
Запрошуєте:хто міцний,-беріть!
Жона твоя,на діти матір-давана
Який плодитиме,щоб гордий звівся,рід?

Коли,сам муж-ведеш до неї в постіль
Прохожих би,багатих ласунів...
І пяні сплодять,в блювотинню гости
Кволих і безхребетницьких синів,
Щоб сонцем і багацтвом переважклий лан
Не в мечний бляск промінь ,а брязкотом
кайдан.

ПОРА

Пора.Відводять жон улесні голоси
Від щастя і тепла у телефонних автоматах.
Їх прибуває: напиватися,вслухатися...
Як вогким воздухом,на місто вечір ссівсь.
І зглушено всі згуки.Наносить...
На зіму більше приховати щастя.
Ну,ось вони,хоч натяком-хай дасть ця
На спомин сонця-втішної краси.

Лиш ластівки на дротах,хвалькуваті-
Про подоріж за сонцем-на моря...
Та вікна хоробливо вже горять...
Між голих віт сльозою лихтаря
Смеркається...І дощ...
Нудота-накрапати.

ЗАКОХАНІСТЬ

Ці-тихі визнання любови...
Шовки ходи-і шелест трав.

Безумством кров неперемовна.
Одного думав би,бажав.

Дні-ситих і яскравих барв.
Їх гладке злото,мідь і зови.
Срібноголосі мрії сховища,
Усе,що їй відчув,пізнав,-

І світові-у віддих ясний.
Нарешті знаю мову щастя!
Бо,пяний білий цвіт садів!
Й не вслідкував-життям уся ти.
Весні не захотів,не вмів-
Солодкій струті-одолати.

ЛІТНІ НОЧІ

Ніч духмяна,липнева-хоч ти стрель!
Чарована глибінь,озореная темінь.
Перепелиний скрип і деркала на релях...
Пів-танучи- все більшає,росте.

Задуха лип.Настоян літа хмель.
До мят дівочих тіл юнацький гін невситний.
У млость всолод благословляйся,літо
Рівнинних,степових,задріманих земель.

Спухають вільгі,теплі тумани
Отруєні,важкі-не дать спокою сни.
Не дать спокою-дикі дурмани!
Сочитися,рости,поширитись,любити!

Й тремтять на небеса,на цілі-зоряниці
Що,ниці серце,тихнучи,-боїться...
О,громе! Вибуху-в небесній,синій криці!
Коли ж у переповнені степи-
В криницю зачаровану-пролиться?

НІ КРОКУ?

На-так собі,ждемо ще звістки?
З якого приводу?Чому?
Не розумію.В тям не йму...
Це дійсність все,чи чар -любисток?

Це час найвищий! Напролом!
З чуттям,які ще там...Ось тяжко
Ця пристрасть узяла берло,
А биться з серцем,воно важко.

Сантіментальність,злюбність? Зїсть
Ця гірша від їржи-нам вільгіть!
Оця слізна,безсила злість,
Безволля і покори пильга.

Та стан стрункий,мов сталь леза!
Меткий і чистий будь,як пломінь!
Не відступ! Ані згод сльоза!
Хитке поскреслюй-довідоме.

Не жди,на руба! На карби!
Будь муж-життєві владар пильний!
Або здобути,чи добить,-
Любов,могутню серця звільність.

КОХАННЯ

Що боязка-в зачумлені сади
Ішла і мріяла.Боялася й хотіла.
Покусані уста.По тілі-ті сліди.
Вогнені дотики-по її цілім тілі!

Тобі в широкий світ непевні це сліди-
Мої уста-на цілім твоїм тілі
А мороком весна устелює сади,
Де віддана руками.Зов очима.
Від моря бють вітри.Все мусить
гоном ринути ...
Несмілива,жадна-ти все ж,прийшла сюди.

І ще сьогодні я тебе візьму
Бо ти гаряча,вся ти беззахисна,
Бо ти прийшла в зачумлені сади,
Що змилування пристрасти не знають.
Як спалене цілунків слід ховаєш-
По тілі радісні в світи,у цвіт-сліди.

1926.Чернівце.

БАБИНЕ ЛІТО

І сині,ясні-дням знайшлися сторінки.
В отій,серцям повагій віком-книзі.
І виріям-одльот.Ключі до брам дзвінкі,
Та,в бабиного літа гаптунки
У золото й кров мережанії ризи.

Ця широчінь! Вири! Прозорі та бездонні!
...І сині ясні дням знайшлися сторінки...
Мов зойками татарської погоні
Хиба ще кілька днів,і свист вітрів рвучкий,
І смуток вислідів: зійшлися,глянь,віки...
Запалося життя...Ні меж а ні путя,і він
такій
Неторканій землі спраглив,щоб в неба
склоні-
Де тих сузірь були б незнані ще знаки!
Де б серце і мисль дістали кращі броні!
Цей надвечір політть-небесних сайв короні-
Висока тоном,чиста лунь дзвенить;

Що по новому,ясному сьогодня стане жить...
Дні...день по однім-в грозна,у разки,
В намиста у важкі-повнолітті-роки...
Роки політть в небесну,у безодню.

І сині,ясні-дням-знайшлися сторінки...
Знайшлись роскрилися безмежжами сьогодні.

ГАРЯЧКА

Носити тіло тяжко.
До моря.Конче треба .
Весела-сонцеві мережить беріг піна
Баревно сита і яскрява стяжка
В мягкому оксамиті неба.

Всі мрії там.Це зовсім по жіночому.
У мжичку світу.В сутінок кімнати.
Дитиною навзявся: моря хочу!
Щось иншого-не намовлять! Не знати!

Та марне! Не порадять.Не послухають.
Ридає панахид-цей вітер листопаду.

І ніч замкнула в морок і задуху...
Злорадая-шепоче-будеш падлю!

Що ж для розваги хоч: про своє щастя марити!
Бува:омана помагає жити.
А цих оман було! І все у очі вітер...
Столочене життя,як градовою жито...
Було життя нам завше,як за хмарою.

Мовчання.Смерк неясне.
Химерне миготіння.
Позмінно...й цей погасне
Кволенький день.Загинеш!
Як пес у ярмарку,-у світі
Ти без сліду.
Й для цього отак трудно жити?
З останків,спружено,що рветься жил сплетіння.

Ці річі,як ворожі
Варткі.Чого чекають?
Ви! Наша доля схожа!
Товчуть та приминають
Й мене у світі гожому.

До речи,мої річі
Найкраще:бути вільним
І найдороще-сила
На всякі протиріччя.

У сутінку кімнати,
Як захисту шукати...
Втікти.В них заховатися...
Прийміть,вітайте,річи!
В мовчання-до світанку!
Неблагий чоловіче
Твого життя останок?

ВЕНЕЦІЯНСЬКЕ ЛЮСТРО!
У НІМ-НЕ ХЛЮПНУВШИ,-ПОТАТИ
Дно.Замки з перлів.Сни дитячі.
Прийти.Цариці запитати

На кращі гороскопи,
Або палке кохання...

ЦЕЙ ПАНАХИДНИЙ ПРОВІД
СМЕРТЕЛЬНИМ ПОТОМ КРОПИТЬ
ШИБКИ.Смертельник,з рання
Осінній дощ.Останній клопіт.

Там:ЗОЛОТИЙ ПІСОК І ПЛЯЖІ
Як акварель гаряча.
Що мої очі скажуть-
Що РЯБОТІНЬ ЛИШ БАЧАТЬ?

СПЕРШУ РОЗБРИЗКА СОНЦЕ
ЯК ПЕСТОЩ З МОРЯ ВІТЕР
НАЙКРАЩЕ З МОРЯ ВІТЕР
І недокука-жити.

З ТАПЕТІВ ІЗ ГАРДІН
ПОВЗЕ ОЖИВШИ В СПЕЦІ ГАДДЯ
З ХИМЕРНИХ БРИГАНТІН
Дунає хрипко-зрада
Й панянка голосніш рида...
Регочуть в бороди понурі флібустієри.
Гарячка.Самота.Оце,видать
На смерть розваг. Химеро!

ШИРОКО СПЕКОТОЮ ЛЛЮТЬ
ЯК ЗОЛОТО РОСТОПЛЕНЕ З НЕБЕС
Що міра вмерти...
Далека люба за морями путь,
Де сяйва і дня єдино міг зачерти.

Лежу,безсилий.Ті,живуть.
Тут:виссе ПЯВКА ТЕПЛОМІРУ
ПО СХОДАХ ШКАЛІ РТУТІ
НОСІЇ ПОВЗУТЬ...
Прийдуть.Собою всі надії зміряють.

ПОВЗЕ ПО СХОДАХ РТУТЬ
Що дихать З ТЯГАРЕМ так тяжко!
В обвал свідомости-блискучі ростають
ДАЛЕКІ БЕРЕГИ...

Ти,серце
В полохливу
пташку?

Санаторій Плеш.
1924.

ІЗ НОЧІ

В жменю срібло місяця розлите по слідах...
Цілим тілом у лискучу і духмяну вовну

Чорна,парка...трівожна вода...
Як вчарований,пливе у казку човен.

Десь луна ляга у сонну даль,в поля.
Вся вона-жага,що не зносити,мучить.

Ніч плюскіт.Зорі обсипаються на шлях...
І жарина пісні: взяв за білу рученьку...

ЗАПИТ

А що,як би одного дня
Всі річи люстром стали
Своїх творців?
Так для панят
Одні пустелища осталися?

Пустир приссавсь до серця вам.
І це близьке.Уже здалека-грози
Скресають вони люстра дням...
Когось,-морозить.

ВІТЕР

Біжать берези,верби
Жита,корчі і трави...
Це вітер.Вітер! Буйний!
Моє життя ласкаве.

Струмить у небі хмарка.
Течуть,течуть глибини...
І серце,очі смокче
Далекий обрій синій.

Бляск сонця! Вітер синій! Нині
В ранкових,у загравах
Ростав безмежжам біль останній-
Життя моє ласкаве.

МАТЕРІ

Година чорна,зла.Так само.Все так само.
О,мамо змучена,це як мені кричать?
Коли ця клята кров,в життя нам,як печать
Найгірша,проклята...І тільки рабська
память..
У ланцюгові поколінь їржава тільки слід
Чи тхір ,чи зрадник,чи,в обоє,-кат...
Так ліплений з століть хохлаченко наш
сват..
І тільки зайди-панувати-в гості...

Всі твої зморшки,мамо-перехрестя
Життям,зусиллями виснажливих років
О,як мені припасти до руки
Прийти...
Сьогодні: знебашестя!
Насправду-нині.Вірь! Не заведе-у перше!
О,мамо! Побороть,бо так не сила,вмерши
В невольний труд-носить покор віки.

ВЕЧОРНИЦІ

Небесний,божий голубник.
Хмарини-на крайсвітніх луках.
І от,причепливою мукою
Склав світ- їй до дівочих нів.

Вечеря нашвидку...і полиши часник
Аби не чуть було .Вона не поцілує.
Рви.Поспішай! Мов горлиця,воркує
До тайних мрій-отой,внадний дівник.

А вона жде...О синього ока квітко
Пересуду ховайся за повіткою...

Із нетерплячкою,у озерці,аби не буть
біді!
Ми- не святі,але підгляне тітка
То стане світу
в кожушину
з дідька!
Десь рушників шукай,та висилай сватів.

СМЕРК

А ось-уже і смерк!
Він гасне,день співучий.
Стіною ніч іде...
Крилом,як тінь від тучі...

І,стародавній щит,
Той,з пісні,срібнорогий...
Та падають хрущі
З каштанів на дорогу

І стала тиша.Тихше!
Сплять дерева,де стали.
Пестлива! Ти вколиш!
Моя жаго! Все мало!

Вже я ,немаль боюсь
Тобою ненаситний.
Так аромати густо.
І квітом нижче віття

Як я-уста.Тих уст
Безмежно...цілувати!
В тебе,як світ,весну...
У світ,як в хату.

В ПРИСТАНІ

Какаду і малпи продажем-в клітках.
Дивними квітками на залізних вітах
Лихтарі у пристані...Усе програть.
Пропити.
А було земель,було річей в руках!
А було сузірь-вітрам і бурям світлих!
Щоб не сіла осядь і важка й гірка
По чадних шинках вже дика нам любов
Нестямою росквітла
На брудних і куплених жінках.
Какаду з малпами у незнану мову.
Може тужать нашу,в иншім-чужину...
Як господарі,що все їм не збагнуть...
Все у мандри...За чужим-з чужого.

ПРИСВЯТА.

З богом,прощай! Час,як туман-ісплив.
Я був усе поплутав.Зблудив.

Каламутиться ніч і заснути-ні з чого.
Хрипко треті півні співають.
Я не спав .З богом.Прощай! Світає.

Не спитаю хоч би й зустрів.
Не скажу,хоча би побачив.
Я прожив,оджив за тебе й за себе!
Путь не може буть инша під осіннім небом.
Путь не може инакша.Є глухі.Є і врячі.
Я горінню.В напруг.Я змаганню,до муки
Ти,згрішити.Згрішивши-покаятись плачеш.

Із любови,з великої,не бува,воно,завше нічого.
Не соромся.Я винен,що поковзнувся,небого.

Звикла ти,що жона пещоті завше раба.
І як личить,живеш-брехлива,слаба.
Це нічого.Кожний дістане.Кожен має свою
дорогу.
Досвіток берегами обрію виткав-
У холодний вітер-ніжно,тремтючу квітку.
Квітку збарвлену в кров.Я не спав.
Я не сплю.
Мені дні розвидняються.Вічно.Ізнов.

Щоб украсти й тобі того щастя:
Тям.Там,якогось,з теплом-пошукай.
В найласкавіщі імена його називай.
І шануй.Мо загрієшся трохи там.
Нам
Зненависна-серць перезва,
як була-є!
Що в любов,чи в біль-
НАЗИВАЄМО.

ж ж
ж

22 IX 1931

ANTIN PAVLUK

ВІТЕР З МОРЯ

НОЧІ

АНТІН ПАВЛЮК
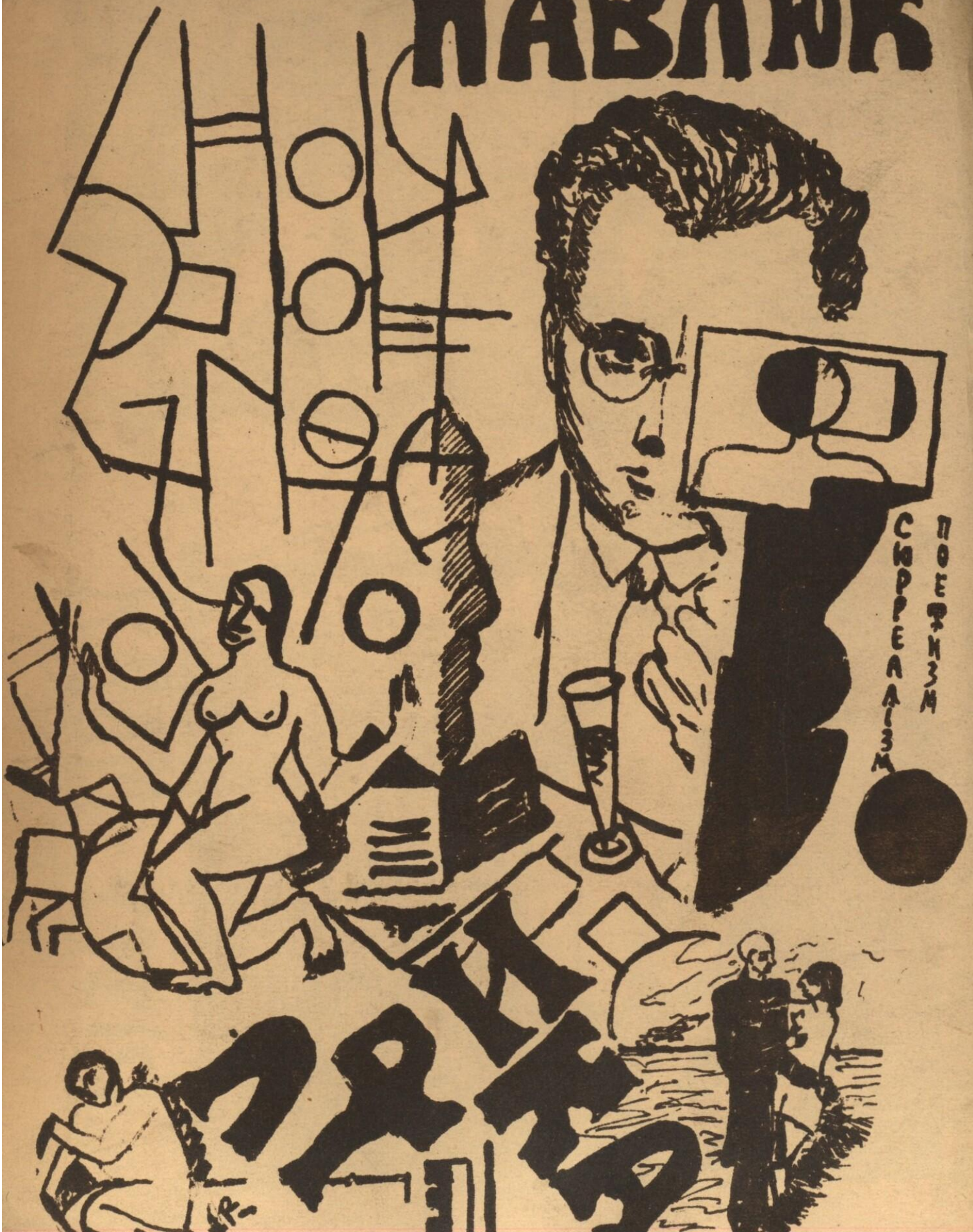
L'ordre et beauté!